

EUCHARISTICKÉ JISKRY

IV. DÍL

*Jediný autorisovaný český překlad
z italského originálu.*

Nr. 19169

IMPRIMATUR

Olomucii, die 5. Novembris 1930

Josephus Vyvlečka,

Praeses a. e. Consistorii

JEŽÍŠ A ČAS

V šíleném spěchu letí čas, kácí trůny a kope hroby, ale zastavuje se bezmocně před Ježíšem ve Svátosti Oltářní. Ježíš je jediný král, který nebude nikdy zbaven koruny, nikdy neodloží svého žezla a nikdy nesešoupí se svého trůnu. Všecka zařízení lidská podléhají změně, protože jsou nedokonalá, Eucharistie se však nikdy nezmění, protože je nejdokonalejší dílo Boží lásky.

Ježíš je zde. On — Věčný — chtěl dále žít v čase, ale nepodroben jeho změnám. Ježíš ovládá čas, podrobuje jej svým úmyslům, vtiskuje každé minutě pečeť své všemohoucnosti a lásky.

Král věků používá času, aby svou láskou vítězil. Každá doba uplynulých staletí přinesla radostné poselství spásy některému národu,

žijícímu dosud v temnotách. Každého roku vznikla sta nových svatostánků. Každý den, každá hodina, každá minuta je posvěcena novými milostmi, které vlévá Ježíš do duší.

* * *

Co vše způsobil Ježíš za těch devatenáct století svého eucharistického života! Přišli bychom o rozum, kdybychom chtěli spočítati všechny důkazy něžnosti, milosti a spojení s ním.

Kolikrát jen v jediném roce sestupuje na naše oltáře, aby obnovil Oběť kalvarskou! Kolik duší se k němu blíží s nenasytným hladem po jeho Těle a s horoucí žízní po jeho Krvi! Kolik duší, roznicených serafínskou láskou, padá v hlubokém klanění na tvář před sv. Hostií! Kolik očí, tu zaslzených, tu radostí jiskřících, ulpívá na ní ve svaté touze! Na nebi není tolik mraků, kolik jich vystupuje

z kadidelnice vzhůru k monstranci. Hukot oceánu není tak mohutný jako zpěvy víry, zaznívající v chrámech. Hvězdy na obloze nezáří tak líbezně jako věčná lampa před svatostánkem... Je to ustavičná slavnost, kterou vděční křesťané oslavují svého Vykupitele.

* * *

Eucharistie je nejkrásnějším dílem lásky Ježíšovy. Ve svatostánku nás miluje Ježíš ustavičně. Od Poslední večeře až do této hodiny neuplynulo ani minuty, v níž by jeho Srdce netlouklo láskou k nám. Pokolení lidská mizejí před ním jako vlny dravé řeky a On s pevného břehu svatostánku sleduje je teplým pohledem své lásky. Míjejí před jeho zrakem věřící duše a On je miluje; míjejí nevěřící a On je také miluje. Jdou vzpurní a odpadlíci a On je miluje; jdou pyšní a pokorní, zpupní a utiskovaní,

čistí a prostopášní a On je miluje. Přicházejí jeho děti s pozdravem svých modliteb, přicházejí jeho nepřátelé s kletbou a rouháním a On je miluje. Všechny miluje... všechny miluje, ustavičně je miluje.

Jak málo duší umí a chce spláceti jeho lásku! Ale Ježíš se nikdy neunaví; čeká, bude-li jeho láska opětována...

Ničemné, podlé duše žijí s ním v neustálém boji, ale Ježíš na ně čeká léta a léta v naději, že zachytí jejich poslední pohled a poslední úder srdce, který stačí, aby vyvážil hořkost mnoha let, neboť tímto posledním úderem srdce, jímž končí život časný, začíná věčný život v lásce. Kolik duší si vydobylo věčného štěstí tím, že zasvětily Ježíši poslední okamžiky svého času.

Kolik umírajících zanechává své přátele v největším neklidu,

ba hrůze. Ale zatím, co pozůstali stojí ještě nad mrtvolou třesouce se bázní, oblažují snad ony duše Srdce Ježíšovo v nebesích.

Ježíš žije po staletí láskou k lidstvu, ale duši stačí ke spáse jediný okamžik lásky, protože tento okamžik je plod, dozrálý v Srdci Ježíšově pod paprsky lásky, která trvá od věků.

* * *

Ze svatostánku se lijí na zemi proudy lásky božské a ze země tryskají ke svatostánku proudy lásky lidské. Ježíš a duše eucharistické se spolu snoubí v líbezném souzvuku srdcí, jenž uchvacuje, okouzluje, strhuje. Nerušil jsem tohoto souzvuku svým chladem a lhostejností?

Ježíš ve svém životě eucharistickém na mne myslí a mne miluje. Jeho Srdce neustává ani na okamžik bítí pro mne... A kolik ča-

su jsem já ztrávil s Ježíšem a pro něho?

Odečtu-li čas, ve kterém jsem ho urážel svými hříchy, dni, v nichž jsem zapomínal na jeho lásku, hodiny, ztrávené v práci, zotavení, odpočinku, zábavě a nudě... co mi zbude? Napočítal bych v celém roce tolik hodin, aby dohromady tvořily aspoň den pravého života eucharistického?

Ježíš mně daroval všechn svůj čas, kdežto já jsem mu dal nejvýše několik hodin. Náhrada, že nemůže být ubožejší...

* * *

Ježíš je Král věků. Zůstane přítomen ve sv. Eucharistii, dokud bude na zemi kousíček chleba, jediný oltář a jediný kněz. Dokud budou na zemi duše, žíznící po jeho lásce a milosti, dotud je bude zahrnovati láskou a dobrodiními.. Avšak jak dlouho bude mně ještě přáno blížiti se Ježíši eucharistic-

kému, přijímati ho, klaněti se mu? Ježíš vládne staletími a mně zbývá snad již jen několik dní života.... Má až do konce trvati smutný zápas mezi jeho láskou a mou lhostejností?

At' se stane cokoliv, vím, že Ježíš neopustí svého svatostánku. Vždy bude ochoten mne přijmouti, přivínouti na své Srdce, naplniti mne svými dary. Vždy budu věděti, kde ho mám hledat.

V ciboriu bude pro mne vždycky sv. Hostie, u stolu andělského bude vždy pro mne místo. Pro mne bude Ježíš vystaven na oltáři, vězněn v ciboriu, bude bydlet několik kroků od mého obydlí. Budu pociťovati nenasytný hlad, nebudu-li se jím živiti, mé srdce budou trýzniti výčitky svědomí, nebudu-li ho vyhledávati, a nad mou hlavou bude viseti meč věčné záhuby, nebudu-li z něho žíti.

* * *

Myšlenka, že jsem neužíval dobře času minulého, vzbuzuje ve mně bázeň před budoucností, a proto od nynějška zasvěcuji svůj život Tobě, ó Ježíši. Ty víš, kolik dní života mně ještě zbývá. Prosím Tě se srdcem, plným lítosti i naděje, nenechej minouti v mém životě jediné hodiny, v níž by mé srdce nezabušilo aspoň jednou z lásky k Tobě.

Z mých prací, z mého odpočinku, z mých útrap i radostí stoupej vždy kadidlo klanění až před Tvůj oltář. Zbytek mého života budiž neustávající obětí zápalnou před Tvou Svátostí. Pak napíšeš do knihy své lásky, že toto ubohé stvoření ztrávilo všechnen čas svého života milováním Tebe.

JEŽÍŠ MLČÍ!

Často se ozve v mém srdci touha uslyšeti nějaké slovo Ježíšovo. I slovo výčitky slyšel bych rád, jen kdybych mohl naslouchati jeho hlasu. Leč marné přání... Ježíš ke mně nepromluví slyšitelných slov jako k některým svatým.

Nemohu-li se tedy těšiti z jeho slov, nezbyvá mi než těšiti se z jeho mlčení a osvojiti si němé, ale výmluvné naučení, jež mi dává.

Ježíš mlčí.. Mlčí neustále, mlčí i tehdy, kdy se zdá, že by bylo lépe promluviti. Je urážen, posmíván, a mlčí. Já sám přicházím k němu často s duší rozmrzelou, se srdcem ospalým a modlím se tak neuctivě, nepobožně, dělám kříž bezmyšlenkovitě, rozhlížím se a mluvím s lidmi v jeho bezprostřední blízkosti. Ke sv. přijímání chodím s dobrovolnou lhostejnos-

tí . . . Kdyby takto jednal někdo se mnou! Jak bych nařikal! Ale Ježíš mlčí.

Trp a mlč! Jak úchvatné naučení! Již tolik let mne tomu Ježíš učí, a přece jsem se tomu dosud nenaučil. Stačí slovo, kterým se někdo dotkne mé sebelásky, stačí malá bezohlednost a již naříkám. A na tentýž jazyk, jímž jsem tak nařikal, přijímám příštího dne Ježíše, který si nikdy nestěžoval. Ach, kdy počnu již vážně napodobovati Ježíšovo mlčení?

* * *

Ježíš je chudý a miluje chudobu tak, že si ani nezasteskne, aby jí nebyl zbaven. Jeho svatostánek bývá těsný, úzký, někdy zanedbán, ba zpustošen. Bohoslužebná roucha bývají ve mnohých kostelích na rozpadnutí a oltářní prádlo takové, že bychom se podobné styděli dát žebrákovi. A Ježíš, jenž

odívá polní lilie krásou a nebeské hvězdy nádherou, neříká nic a objevuje se na veřejnosti oděn téměř jako žebrák. A já? . . . Nemám-li oděvu, jakého vyžaduje slušnost, někdy též marnivost, jsem ihned ve špatné náladě a naříkám, jako by se mně děla křivda.

Ježíš musí snášeti nesčetná pokoření. Jedni mu odpírají i pozdrav, druzí, kráčejíce podle něho dělají, jako by ho neznali. Jiní vidouce ho zdaleka, vyhnou se mu, aby se s ním nemuseli setkati. Opět jiní jsou přítomni mši sv., ale chovají se při ní tak, aby nevzbudili domněnku, že věří v jeho skutečnou přítomnost. Někteří se chápou kdejaké záminky, i té nejpošetilejší, aby se mohli vyhnouti sv. přijímání, nebo jdou-li, snaží se, aby o tom nikdo nezvěděl . . . Zkrátka, lidé usilují tisícovým způsobem, připravovati Ježíši pokoření na pokoření. Ale Ježíš mlčí . . . nenaří-

ká . . . A já? . . . Mám odvahu prositi ho denně o ctnost pokory, ale zakusím-li maličkého pokoření, ihned je rozhlašuji do všech úhlů světa, hledaje slovo soucitu, ba žebraje o ně.

Ježíš ustavičně obětuje věčnému Otci své bolesti a svou smrt na Golgotě, ne bolesti mystické a smrt symbolickou, ale skutečné bolesti a skutečnou smrt. Obětuje mu skutečnou smrtelnou úzkost v zahradě Getsemanské, skutečné rány u sloupu bičování, bolesti trnové koruny, skutečné břímě kříže, ukřižování, bodení kopím . . . Při mši svaté je na oltáři skutečná Oběť kříže. A co praví Ježíš? Naříká? Chce vzbuditi útrpnost svými vzdechy? Ó, nikdy nebyly bolesti tak veliké zahaleny mlčením tak hlubokým! A já? Mluvím neustále o sobě beze vší potřeby, s rozkoší vyprávím o svých malých bolestech a

abych vzbudil útrpnost, hraji si na mučedníka . . . Denně se blížím Ježíši . . . avšak jaká vzdálenost je ustavičně mezi mnou a ním!

* * *

Nebylo by na čase změnit směr své cesty a dát se přesvědčiti, že, jestli v obyčejném životě je mlčení zlato, v životě duchovním je nejvzácnější drahokam?

Chceme-li si uchovati vůni a cenu, která se skrývá v každém utrpení, musíme nezbytně mlčeti. Třeba, aby bolest zůstala ukryta v srdci jako Hostie v ciboriu. Co krásného nalézá Ježíš v mém srdci, do něhož denně sestupuje z ciboria? Velmi často téměř nic, neboť mé ctnosti zůstávají většinou jen zbožným přáním. Co nabídnu tedy svému Hostu, neuchovám-li si v srdci nějaké skryté utrpení? Trpím přece tak málo, a jestli i toto málo promarním a znehodnotím

tím, že je ukáži lidem, abych vzbudil útrpnost, smím potom nabídnouti takový dar Ježíši? Nebylo by lépe, zjevovati všecka utrpení jedině jemu v důvěrném hovoru po svatém přijímání? Nebylo by lépe, přinést mu ony malé květy, které trhám na své cestě křížové, dříve, než na nich spočinou lidské zraky a než se jich dotkne něčí ruka? Nezasluhuje Ježíš této jemné pozornosti?

Nuže, mé rozhodnutí je pevné: ode dneška nebudu s nikým mluvit o svých utrpeních, nebude-li toho opravdu třeba. Budu si připomínati mlčení Ježíšovo, uvažovati o něm, přičiňovati se, abych je napodobil. Budu-li pohaněn, uražen, budu mlčeti; budu-li pokořen, budu mlčeti, budu-li nucen postrádati věci příjemných nebo zbytečných, budu mlčeti; bude-li mi snášeti bolesti, proti nimž není léků, budu mlčeti....

Kéž bych se stal obětí mlčící, jež je známa jedině Ježíši!

Když mé srdce, jinak tak tvrdé, dojímají pouhé stopy ran Ježíšových na obraze Ukřižovaného, jak dojímají asi něžné jeho Srdce mé bolesti skutečné a často tak hořké . . .

Ó můj Ježíši, jen Ty sám budeš věděti budoucně o mém utrpení; a pohlédneš na mne mlčky jedním z oněch pohledů, které plní štěstím i mučedníky . . . Že ano, můj Ježíši?

EJHLE, BERÁNEK BOŽÍ

 Tot' nejkrásnější chvalo zpěv, kterým možno oslavovati Ježíše, Beránka nejlepšího a nejněžnějšího.

 Beránek neodmítá laskání ani potavy, ať mu ji podává číkoli ruka. Přijímá vše jak od těch, kteří ho milují, tak od těch, kteří ho chtějí zabítí... Tak i Ježíš. Slyší prosby duší zbožných i hříšných. Od obojích přijímá hold klanění. Při mši sv., nebo je-li vystaven v monstranci, jsou kolem něho zkroušení hříšníci i duše nevinné a zbožné. A každý se modlí svým způsobem: jedni roztržitě, druzí vroucně; jedněm stačí, že jsou tu, druzí ho uctívají ze všech sil. Jedni udělají sotva znamení kříže, druzí klečí před ním jako Serafové. Jedni mají duši černou vinami, druzí jsou oděni skvělým rouchem nevinnosti. A Ježíš? Při-

jímá pocty ode všech, neodmítá nikoho. A kdož ví, zda ve svém milosrdenství nevznítí jiskerku víry v srdci hříšnickově a neučiní ji počátkem obrácení? Jaký to klam, nechtíte přijíti k Ježíši svátostnému proto, že nejsme ve stavu milosti. Ježíš je Beránek Boží, který neodmítá nic dobrého. A modlitba je vždycky dobrá, i když ji vykoná hříšník, jako je dobré i jedno jeho pokleknutí a každý, třeba ještě váhavý krok k lepšímu životu.

Hříšník nepokládá tyto úkony za nic, ale pro Ježíše jsou to pravé drahokamy, skryté ovšem ještě v blátě, ale přece vzácné drahokamy, kterých by chtěl viděti co nejvíce, aby z nich mohl zhotoviti korunu odpuštění pro duši zkroušenou.

* * *

Ježíš-Beránek se živí potravou docela zvláštní, totiž liliemi. Jak rád se prochází uprostřed lilií, jak

rád vdechuje jejich vůni! Jakým
požitkem je pro něho patřiti na
jejich úběl!

Ó, tyto lilie! Ježíš je stvořil
z lásky, zdobí je svou milostí,
chrání je svou mocí, sílí je Krví
svého Srdce. I duše, které se zdají
utvořeny z bláta, cítí obdiv, aspoň
tajný, pro tyto lilie. Skýtají Ježíši
nejčistších radostí eucharistických.
Je to divadlo vskutku rajske, vi-
děti bílé lilie vystupovati až k Hos-
tii a běloskvoucí Hostii sestupo-
vati až k liliím, patřiti na to, jak
spolu splývají a slučují se v jedno.
Beránek je ve svatostánku obklo-
pen věncem nejkrásnějších lilií.
Vinou se k němu duše, skvějící se
čistotou dosud nedotčenou, vyrostlé
mezi trním nezaslouženého pokání,
zářící krásou panenskou. Neopou-
štějí Beránka ve dne ani v noci. Při-
cházejí v nepřetržitém průvodu
k jeho stánku, zpívajíce ústy po-
svátné zpěvy liturgické a srdcem

hymny andělské... Jejich nepo-
skvrněná čistota plní Beránka roz-
koší, jeho milost vyzařuje na ně tak
bohaté světlo, že svítí jako hvězdy.

Beránek je Sluncem a lilie hvěz-
dami, které krouží kolem něho...
Nebe se na to dívá... a diví se.

Svět nepochopí nikdy tajemství
těchto lilií, a proto také nepochopí,
proč jsou v církvi katolické uza-
mčené zahrady, znamenáné nepo-
rušitelnou pečetí... Kdyby nebylo
těchto zahrad, země by pozbyla
pro eucharistického Beránka svého
nejvzácnějšího půvabu.

* * *

Tyto lilie ulehčují Beránkovi
jeho kříž... Ubohý Beránek! Ná-
ležel mu trůn a lidé ho vedou na
kříž! Běře na sebe dřevo kříže,
aby lidem zasloužil trůn. Při tom
nevydává hlasu, nenaříká... ne-
vzpírá se těm, kteří ho obětují.
Sbírá všechny své síly v jednu je-

dinou, v sílu lásky. Používá své všemohoucnosti, aby je miloval s nekonečným žářem; své moudrosti, aby pro ně vymyslel nové, netušené projevy lásky; používá své dobroty, aby hledal cesty, na nichž by se jeho láska stala přístupnou všem, i nehodným.... A když je Beránek obětován, jeho Tělo stačí nasytiti všecky duše, hladovějící po lásce. Jeho Krev proudí zemí jako mocný veletok, aby v něm pokolení věřících našla očistnou koupel, občerstvující nápoj a hojivý balzám spásy.

Ejhle, Beránek Boží! Nešťastné duše, které se nechtějí poddati kouzlu jeho tichosti a líbeznosti jeho lásky. Vydávají se tak v nebezpečí, že uslyší později hrozný hlas „Lva z pokolení Judova“.

Ale šťastné duše, které upírají na Beránka všecky své myšlenky, svou naději a lásku, neboť je zavolá k svatbě věčné.

LÉK

Srdce se mi často svírá bolestí, která mne připravuje o sebranost v modlitbě a zbavuje mne vší duchovní útěchy. Zdá se mi, že se na mne valí veliké neštěstí. Odporuji-li aspoň chvíli této náladě a pátrám-li klidně po jejích příčinách, poznám brzy, že vznikla z uražené sebelásky nebo z nezřízené náklonnosti ke tvorům. Lék pro takové zlo je vždy připraven, třeba ho jen použít. Tímto mocným lékem jest Ježíš.

* * *

Stane se někdy, že jsem přehlížen, nebo se mi to aspoň zdá. Protože byla uražena má sebeláska, cítím ránu až v hlubinách srdce a je mi smutno.

Pracuji, avšak nikdo se nezajímá o to, konám-li svou úlohu dob-

ře nebo ne; nikdo mne ani slovem nepovzbudí ani nepokárá, nechají mne jíti mou cestou.

Jsem nemocen; vědí to, avšak nikdo se o to nestará, nikdo se nezeptá po mém zdraví, tím méně mně projeví soucit: domnívají se, že by to byla ztráta času.

Vykonám dobrý skutek. Leč jako bych nebyl vykonal nic; žádná pochvala, žádné povzbuzení, ani slova, z něhož bych mohl vytušiti, že mé dílo bylo uznáno. Myslím, že s jinými se tak nejedná. Jen ke mně jsou tak lhostejní...

Netrpěl bych tím tolik, kdybych myslel na Ježíše, kdybych se oddal jeho lásce. Což není lépe pro mne, jsem-li zapomenut? Není mi právě tehdy přítomnost Ježíšova bližší a vzácnější?

Nevšímají si mne? Zanedbávají mne? Budiž. Ale jest Někdo, jenž mne nikdy neopustí, naopak, vyhledává mne a chtěl by mne míti

stále u sebe. A tento Jediný jest více než všichni tvorové dohromady. Jak dobrý jest můj Ježíš! On zná mé práce, má utrpení a trochu toho dobra, které konám. Ví zajisté, co mne stojí žítí po křesťanskou. A proto, když mne vidí opuštěna u svých nohou jako trosečnicka, jenž byl vržen na osamělý břeh, přivine mne k sobě a šeptá mně tajemná slova, která mně vracejí opět život.

I svěřuji se mu bez bázně, bez zamlčování, se vsí upřímností, jako dobré dítě svému otci, jako nevěsta svému ženichu. A jsem konečně spokojen se svou opuštěností, neboť útěchu, kterou mi odepřeli tvorové, dává mně Ježíš.

Když jsem byl raněn, po čtvrt hodině, ztrávené s Ježíšem, cítím se zdráv, neboť nejlepším lékem na rány duše je svatá Eucharistie.

* * *

Jiné zlo, jež mne trápí, je má duševní bída. Chtěl bych býti svatým, ale místo toho dopouštím se denně nových chyb. Mé vášně dosud neumřely, občas se probouzejí k životu. Napadá mně, že není možno, abych dosáhl svatosti, že mne Bůh snad opustil a že mne smrt zastihne v hrozném stavu, jestli mně nepřispěje milost Boží.

Sklíčen takovými myšlenkami jdu k Ježíši, abych uvažoval o jeho lásce. Tam se rozprchnou mlhy a v mé duši se rozjasní. Tu poznávám, že Ježíš cítí se mnou více než kdokoliv, ano více nežli já sám. Proč by mně jinak dával touhu a snahu jíti k němu, cítím-li se vinen? Což bý mne strpěl u sebe?

U něho si připomínám, že sv. přijímání očišťuje duši ode všech hříchů všedních a pomáhá, abychom do nich už neklesali. Duše má se plní útěchou, toužím po onom slavném okamžiku, kdy bu-

du moci přijmouti Ježíše. Připravuji se na to lítostí a umiňuji si budoucně žíti lepším životem. Ach, kdyby nebyla Eucharistie lékem, jak by se uzdravila má ubohá duše, sklíčená nemocí duchovní?

* * *

Abych mohl žíti spokojeně, musím býti přesvědčen o dvou věcech: za první, že dokud budu živ, vždy mně budou tvorové působiti bolest a zlé náklonnosti výčitky svědomí; za druhé, že Ježíš v Eucharistii je jediný prostředek proti těmto bolestem, že bez něho bych musel trpěti po celý život, a to bez zásluhy. Proto se budu v každém zármutku utíkati k Ježíši, jemu se svěřovati a od něho čekati pomoc.

Ach, kdybych na to byl již dříve myslel, oč méně bych byl trpěl i hřešil! Nebyl bych se klamal, spoléhaje na tvory ve svém zá-

rmutku, nebyl bych se oddával malomyslnosti, kdykoli jsem chybil. Budoucně bude Ježíš soucitným lékařem všech mých ran. Odstrčí-li mne tvorové, budu s Ježíšem, odeprou-li mi to nejpotřebnější, budu žíti z Ježíše, budou-li mne považovati za zbytečného, budu žíti pro Ježíše. Bude-li má duše poskvrněna vinou, nepoddám se neúčinnému zármutku. Pospíším před svatostánek, pokořím se před Ježíšem, poprosím srdečně za odpuštění a nechám jeho Krev stékat jako nebeskou lázeň do své duše, aby ji uzdravila, očistila a posvětila.

U JEŽÍŠE

Dívám se okamžik na svatou Hostii, ale dlouho to nesnesu a klopím oči pln zahanbení. Zdá se mi, že Ježíšův pohled vniká do mé duše, že ji zpytuje, zkoumá.. Občas mně projeví Ježíš svou spokojenost, občas nelibost, někdy mi vyčítá, jindy se usmívá, jednou zvedá ruku, aby mi požehnal, po druhé, aby mi hrozil.

Jak dobře umí Ježíš zpytovat mé svědomí! Nic mu neujde, ani dobré ani zlé. Jak jasně mi ukazuje stav mé duše! Je tak dobrý, že mně připomíná všechny, i nejmenší úkony ctností, ale je též tak přísný, že mně připomíná všechny mé chyby, na něž jsem dávno zapomněl. Pohlédnu-li pak na sv. Hostii, jsem na rozpacích, mám-li zůstat či odejít.

Odejít? Abych neslyšel výči-

tek? Není lépe slyšeti výčitky Ježíšovy než uspati své svědomí? Vždyť výčitkami mne chce Ježíš vyburcovati z vlažnosti a zanítiti v mém srdci oheň své lásky. Budu tedy pohlížet na sv. Hostii tak dlouho, dokud mi Ježíš nepoví, co chce. Ať mně vyčítá, kárá, hrozí . . . chci vše přijímati rád, neboť vím, že po bouři bývá jasno.

Nemohu zapřít, že jsem často Ježíše urážel. Zasloužil jsem za to mnohých trestů. Ale jaké štěstí, že mohu činiti pokání za své viny, zejména před nejsvětější Svátostí. Snad mne nechá Ježíš delší dobu v duševní vyprahlosti, ale i když mně nedá okusiti ani kapky útechy, půjdu jej přece navštívit a budu se k němu modlit, jak jen mohu. Budu prositi za odpuštění, činiti předsevzetí a prositi o potřebné milosti. Pošle-li mne přece domů s prázdnýma rukama, budu se utěšovati myšlenkou, že jsem

aspoň jeho ruce naplnil hojnými projevy lítosti, naděje, lásky, touhy po svatosti. On nezhodí žádný z těchto darů, a nevyslyší-li mne dnes, učiní tak jindy, to je jisté.

* * *

Dívám se na drahého Ježíše ve sv. Hostii, nevím, co mu říci, a přece toho mám tolik na srdci. Ale kde začít? Zdá se mi, že mou první povinností by bylo klaněti se. Jak se však budu klaněti, když jsem přímo bičován roztržitostmi? A pak si chci vyprositi tolik milostí. Chci děkovati za přijatá dobrodiní, prositi za odpuštění. Zkrátka jsem zmaten, nedovedu uspořádati své myšlenky a slova. Mám tedy opustiti Ježíše a odejít? Ne, zůstanu zde, ať Ježíš sám vykoná, co mám vykonati já. Položím mu k nohám svou duši a srdce se vším zmatkem myšlenek a citů. Ježíš vidí všecko a vše moudře uspořá-

dá. On nikdy nežádal, aby se duše modlily nějakou vybranou, elegantní formou, aby své myšlenky přesně logicky pořádaly. Stačí mu dobrá vůle. Chci se mu tedy klaněti, děkovati, jej usmiřovati a prositi svou přítomností a celým malým světem myšlenek a citů, jež nosím ve svém srdci. Nemám sice vybraných slov, ale mám oči, jimiž naň patřím, srdce, jímž po něm vzdychám, ruce, které se po něm vztahují, celou svou bytost, která se před ním sklání, dávám mu svůj čas, ztrávený před svato- stánkem, všechny oběti, které mně působí vědomí, že mu nemohu dáti, co bych chtěl, i pokoření, když vidím tolik duší lepších a šťastnějších než já. A chtěl by ode mne Ježíš ještě více, když mu dávám vše, co mohu a mám? Lidé žádají někdy nemožnosti, ale Ježíš nikoli.

Má duše je velmi ubohá a nevím, proč mne vlastně Ježíš trpí u sebe. Snad pro pokořující výsadu mé nicoty? Vyvolil mne, abych byl jeho společníkem, ačkoli tolik jiných se k němu chová daleko lépe než já.

Kolik lidí je odsouzeno k práci těžké, únavné a odporné, za niž se jim dostává jen pohrdání. Jejich zbožnost bývá vysmívána, brání se jim v životě eucharistickém. Je pro ně zvláštní milostí, mohou-li časně ráno, obětující svůj odpočinek, jíti na mši svatou a ke sv. přijímání. Pak už se nemohou po celý dlouhý den vrátiti k Ježíši ani na chvíli. A jak rádi by k němu přišli! Co vše by mu chtěli říci! Tyto zbožné duše, takřka vyhnané od Ježíše, mohly by mně záviděti, že já, takový ubožák, mohu k němu přijíti, kdy chci.

Nebudu se tedy již při svých návštěvách klaněti jen sám za se-

be, nýbrž budu zastupovati ony duše, které by rády přišly k Ježíši, ale nemohou. I když mu nemohu obětovati nic svého, mohu mu nabídnouti tolik srdcí, plných lásky, víry a pokory, tolik duší, schopných stravovati se v nejtěžších obětech pro něho.

Nuže, můj Ježíši, budu před Tvými očima jako křehké sklo věčné lampy, jež ozařuje Tvůj svatostánek, protože v ní hoří láska jiných duší.

PŘIJAL JSEM HO

Co mně dnes chybí, abych byl šťasten? Vše, co bych si mohl přát zde na zemi, není nic u přirovnání se sv. přijímáním, neboť Ježíš má nekonečně větší cenu než celý vesmír. Budu-li tedy dnes něčeho postrádati, vzpomenu si, koho jsem ráno přijal, a zůstanu kliden. Bývám někdy opravdu pošetilý. Jsem nepokojný, když se nesplnilo některé mé malé přání, a závidím těm, kteří jsou v tom ohledu šťastnější. Jiní se baví, a mne mrzí, že musím stále pracovat. Jiní jsou bohatí, a já jim závidím, protože jsem chud. Jiní se těší pevnému zdraví, a mne rmoutí, že musím každodenně něco trpěti.

Ale byl jsem dnes u sv. přijímání. Není svaté přijímání více než všechny požitky, bohatství,

zdraví? Jsem-li opuštěn, chud a nemocen, tím lépe. Mohu aspoň svého Ježíše požívatí bez roztržitosti, neboť pozemské radosti přinášejí tomu, kdo chce žítí pro Boha a s Bohem, více škody než užitku.

* * *

Ježíš zavítal sám osobně do mého srdce. Když pohlédnu na oltář a vidím sv. Hostii v zářící monstranci, zdá se mi téměř nemožné, že tato Hostie, k níž se vznáší tolik modliteb, která je zahalena oblaky kadidla, která je předmětem klanění a ohniskem, k němuž směřují tisíce a tisíce krásných duší, že by tato Hostie mohla vstoupiti do mého srdce, aby se mi celá dala a se mnou zůstávala... A přece je tomu tak. Hostie, které jsem se klaněl, k níž jsem se modlil, které se tolik lidí klanělo a k níž se modlilo, tato Hostie vstoupila do mého srdce. Víím, že Ježíše více blaží,

přebývati v duši než býti nesen v slavném průvodu a že snáze oželí klanění duší než spojení s nimi. A já jsem se s ním spojil... Způsobil jsem mu radost.... Ježíši učiniti radost!... Neměla by tato myšlenka stačiti, abych i já měl radost?

Nuže, nepoddám se smutku: Židé ho přibili na kříž, tolik hříšníků obnovuje jeho utrpení a smrt, tolik bezbožných se mu rouhá, tolik nevděčných ho opouští, a já..., který jsem pouhé nic, ... já mu působím radost... Zdá se mi, že mu budu moci říci vším právem: Ježíši, nyní učiň radost Ty mně... dej mi své požehnání, nakloň mé srdce k dobrému, usměj se na mne, aby se má duše zaradovala, a dej mi všechny potřebné milosti, abych se stal svatým... Bude-li míti Ježíš radost, bude mi moci něco odepřítí?

* *

Dnes budu k Ježíši velkomyslný, budu mu působiti radost ve všem a vším, dám mu všechno, co mám. Je pravda, že toho mám velmi málo, téměř nic... ale přece musím nalézt něco, co se mu líbí. Dám mu to, co mu dala Magdalena: své polibky a slzy. Budu mu zdaleka posílati pozdravy od své práce a s nimi všechny své něžné city, svatá předsevzetí, horoucí střelné modlitby. Dám mu své bolesti a s nimi všechny úkony naprosté, klidné, radostné odevzdanosti. Dám mu to, co mu dávalo tolik chudých a nemocných: svou bídu. Tou jsem více než bohat, tou jsem nejbohatší. Složím u jeho nohou svou netrpělivost, marnivost, roztržitost, zkrátka všechny své chyby, a poprosím ho, aby zahladil každou jejich stopu a na jejich místo zasel ctnosti. Učiním totéž, co učinil sv. apoštol Jan, Miláček Páně: položím hlavu na

jeho Srdce a odpočinu na něm. A večer, než zavru oči ke spánku, ponořím se zcela v Ježíše, v mysl i v srdci vyvolám vzpomínku na sv. přijímání... a tak možná, že budu mít nějaký eucharistický sen, jeden z těch snů, z nichž se probouzíme s úsměvem a se jménem Ježíšovým na rtech. To je aspoň jisto, že, usneme-li s myšlenkou na Ježíše, první naší myšlenkou při probuzení bude Ježíš. Jaké to bude krásné ráno!

* * *

Byl jsem u svatého přijímání. A zítra? Doufám, že půjdu zase, protože každé přijímání musí být přípravou na příští. Mám-li být po smrti s Ježíšem v ráji, je třeba, abych si navykl na jeho společnost již nyní a přicházel k němu každý den.

A protože má věčná spása záleží z velké části na tom, jak přijmu

poslední sv. přijímání, musím se v tomto životě cvičiti ve zbožném a dobrém přijímání, abych s tím větší jistotou věděl, že i poslední bude dobré.

NA ROZPACÍCH

Duše:

Ó Můj Ježíši, měj se mnou dnes strpení, ale ke sv. přijímání nemohu jít. Kdybych byla pouze roztržita, šla bych. Ale jsem tak ubohá, že všechno, co slyším, vidím, čtu, mění se mi v pokušení. Můj duch je zmaten, mé srdce je pobouřeno, necítím dost odvahy nabídnouti Ti příbytek v duši, která je plna zla. Bojím se, že by to byla svatokrádež. Dnes Tě navštívím ve chrámu, půjdu i na mši sv., ale ke sv. přijímání nemohu.

Ježíš:

Nechápeš, že je to převrácenost? Kdo ti pomůže v boji více než já? Jestli na tebe pokušení dnes útočí, zítra počne vítěziti. A nechceš-li přijíti dnes, poněvadž jsi pokoušena, odvážíš se přijíti zítra, až budeš již zraněna? Ne-

znáš svou vlastní slabost, tak jako neznáš úskočnost zlého nepřítele. Nebudeš-li si však všimnout jeho drzých útoků, nenecháš-li se ovládnout strachem a přijmeš mne, bude on mít strach z tebe, protože nebudeš již sama. Ostatně věř, že já sám dopouštím na tebe často pokušení, abys cítila vždy více, že mne potřebuješ, a abych tě přinutil, utéci se do mého Srdce.

Jestli se odvážíš bojovati s pokušením sama, bude to projevem převrácené uctivosti ke mně, protože dnes nebo zítra upadneš do hříchu. Jsi-li tak slába, když přistupuješ ke svatému přijímání, co z tebe bude, když ho zanecháš? Tedy přijď!

* * *

Duše:

Neodvažuji se jíti ke Tvému stolu, jelikož jsem rozčilena pro včerejší urážku. Ustavičně slyším ona slova tvrdá, drsná, plná hoř-

kosti; nemohu na ně zapomenouti. Domnívala jsem se, že je přemožena má převládající vášně, ona směs pýchy a hněvu, ale poznávám, že jsem stále stejně zlostná. Ó můj Ježíši, počkám, až můj hněv pomine, a pak zase přijdu ke sv. přijímání, ale dnes... Jak by Ti bylo, Beránku tichý, kdybys vstoupil do srdce, naplněného hněvem?

Ježíš:

Řekni mně, milá duše, byla jsi tou urážkou tak rozčilena, že jsi dala velké pohoršení přítomným, provinila ses těžce proti úctě k představeným nebo lásce k bližnímu? ... Jsi jista, že ses dopustila těžkého hříchu? Jestli ano, vyzpovídej se před sv. přijímáním! Ale je-li tvůj hřích jen všední, pokor se přede mnou, pros ze srdce za odpuštění a potom jdi k mému stolu! Leč je-li to vše pouze dílem tvého temperamentu a tvé přiro-

zené povahy a jestli odmítáš myšlenku na pomstu, místo abys pomýšlela na ukojení své sebelásky, jestli podráždění, které cítíš, se ti protiví a ráda by ses ho zbavila nějakým kajícím úkonem... pak se neboj ničeho a nechej jednati mne! Já přijdu do tvého srdce a utiším bouři, rozjasní se nebe a nalezneš klid. Vzbud' tedy ve svém srdci živou touhu, abych tě uklidnil, pokoř se pro svou povahu, ke zlosti tak nakloněnou, a pomodli se za onu osobu, jež tě urazila. Potom přijd' a uvidíš, že nejtišší Beránek učiní z tebe tichou ovečku!

* * *

Duše:

Všecko je marné, nemohu se připravit, jak bych chtěla. Má mysl je tupá, srdce jako kámen.. necítím nic, ani trochu něhy, ani nejmenší útěchy... Vidím, ó Ježíši, že dnes mne nechceš. Chápu to. Co se srdcem lhostejným,

chladným a necitelným? Ty máš rád srdce, planoucí láskou.

Ježíš:

Což tě také ošálila ta bláhová domněnka, že ctnost je sladký cit a že je svatý, kdo jím oplývá? Cožpak podstatou víry, naděje, lásky, pokory, zkroušenosti a ostatních ctností je pocit něhy a je při nich třeba plakati dojmutím? Co na tom, že nic necítíš? Věříš ve mne, doufáš ve mne, miluješ mne? Lituješ, žes mne urazila? Jsi ochotna k obětem z lásky ke mně? Jestli ano, nehledej nic jiného a pojd' ke sv. přijímání! Čím méně útěchy pocit'uješ ty, tím více jí mám já. A kdo z nás dvou je přednější při sv. přijímání? Myslím, že já ...

Necítíš nic? Tím lépe! Pak přijímáš se srdcem umrtveným a s čistším úmyslem. Nezáleží mně na tvém citovém rozechvění, nýbrž na tvé ochotě, zřící

se všeho, i sebe samé, aby ses za-
líbila mně. Jestli jsi od poslední-
ho sv. přijímání vykonala aspoň
několik skutků pokory, trpělivos-
ti, lásky, jestli jsi učinila vše mož-
né, abys dostála svým povinnos-
tem, jestli jsi pro mne něco vy-
trpěla, pak přijď bez bázně, ne-
bot' mi budeš velmi vítána a já ti
udělím více milostí, než kdyby ses
rozplývala v moři sladkých slz.

* * *

Duše:

Není mně dobře, bolí mne hlava
a nejsem schopna myšlenky; můj
duch mi uniká a nemohu ho upou-
tat. Mé srdce je vyprahlejší než
jindy, a půjdu-li ke sv. přijímání,
odnesu si z něho málo nebo nic.
Měj strpení, ó Ježíši, bude-li mně
zítra lépe, půjdu ke sv. přijímání,
ale dnes se nemohu odvážiti.

Ježíš:

A kdy jsem ti řekl, že chura-
vost překáží sv. přijímání? Kdyby

tomu tak bylo, museli by ho být nejdříve zbaveni nemocní, a ti ho přece nejvíce potřebují. Vzpomeň si, že za mého pozemského života bylo mi radostí navštěvovat nemocné, je těšit a uzdravovat. Nechystali mně slavnostního uvítání, ani nemluvili, obraceli ke mně toliko zrak, plný naděje. Jejich utrpení prosilo za ně, a to stačilo, abych je potěšil, jim požehnal a ulevil. Jsem tentýž Ježíš jako tehdy a ty jsi jako oni nemocní... proč tedy nechceš přijíti? Věř, že, jsi-li ve stavu milosti, vždycky máš užitek ze sv. přijímání, i když se necítíš zdráva. Ovšem, že dobrá příprava a dobré díkučinění rozmnožují ovoce sv. přijímání. Ale tvé utrpení může být modlitbou stokrát účinnější než modlitba rtů. Jsi-li tedy churava, obětuj mi své utrpení. Řekni mně, že trpíš z lásky ke mně, odevzdaně, za hříchy své i cizí. A po

sv. přijímání mne pros, abys trpěla dobře a záslužně, abys uměla spojovat utrpení své s utrpením mým, abys mohla svou trpělivostí svolávat milost na svou rodinu, na své příbuzné a na všechny hříšníky, abys obdržela všechno dobré a svaté, po čem toužíš. Není třeba, abys prosila těmito slovy a v tomto pořádku. Učiň, co můžeš, modli se vroucně, třebas jediným slovem, na př. opakuj jediné „Staň se, staň se!“ A můžeš být klidna, že tvé přijímání bude dobré.

* *

Duše:

Jsem příliš bídná, než abych mohla často přistupovat ke svatému přijímání. Jsem plna chyb a byť bych činila sebe více, náprava se nedaří, neb aspoň velmi pomalu. Co bys mně řekl, ó Ježíši, kdybych Tě nutila vstoupiti do srdce tak netrpělivého, pyšného, netečného, zkrátka tak chudého ctnost-

mi? Bojím se, že bys ode mne odešel, abys potrestal mou opovržlivost.

Ježíš:

Vidím, že mne ještě dobře neznáš, jako neznáš dobře cenu a účel sv. přijímání. Kdybych chtěl býti obklopen jen dušemi svatými a dokonalými, kdybych jen pro ně byl ustanovil nejsv. Svátost, nebyl bych sestoupil na zemi a žil ve svatostánku, ale byl bych zůstal v nebi uprostřed andělů. Avšak já jsem ustanovil Eucharistii ke spáse hříšníků, ku pomoci slabým, k posvěcení všech duší i tvé. Sv. přijímání nemá býti odměnou duší dokonalých, ale má posvěcovati nedokonalé. Chceš-li čekati se sv. přijímáním, až se zbavíš svých nedokonalostí, nebudeš moci přijímati nikdy v životě. Ostatně, jestli ti tvé nedokonalosti nepřekážejí přijímati zřídka, proč ti brání přijímati často? Či myslíš, že sv. při-

jímání měsíční nebo týdenní vyžaduje menší úcty než každodenní?

Když k tobě přichází některý host jen zřídka, prokazuješ mu snad více úcty než lásky; přichází-li však denně, chováš se k němu se stejnou úctou, ale s větší láskou.

Přijď a přijímej mne často, právě proto, že jsi nedokonalá, protože potřebuješ léků a chceš býti vyléčena úplně a rychle. Čím častěji mne budeš přijímati, tím větší bude síla léku. Ale při svém přijímání měsíčním nebo týdenním budeš stále taková, jaká jsi: churavá, vysílená, bez velké snahy po svatosti.

* * *

Duše:

Nemám času konat díkučinění, jak bych chtěla, neboť za několik minut po sv. přijímání musím jít rychle po své práci. Kdyby aspoň přes den byl čas k modlitbě, šla bych k sv. přijímání, ale od rána

do večera jsem zaměstnána tisícerými věcmi, které mne cele upoutávají a rozptylují. Není lépe, ó Ježíši, odložiti sv. přijímání, až budu volnější, klidnější, až mi bude možno více se modliti?

Ježíš:

Myslíš, že díkyčinění po sv. přijímání je hrstka modliteb, které mi rychle odříkáš, když k tobě přijdu? Jako bych za čtvrt hodiny nemohl už přijímati klanění, lásku, díky, prosby, oběti, a nemohl ti udíleti žádných milostí. Jak se mýlíš, ubohá duše! I když nejsem po celý den u tebe ve svátostných způsobách, jsem u tebe jako Bůh se svou milostí a můžeš se mnou stále obcovati modlitbou, kterou ti vnuká láska a povinnost. Je mně milejší, vzpomínáš-li na mne po celý den častými projevy lásky, než kdybys mně věnovala jen čtvrt hodiny ráno. Jestli mne po několika minutách opustíš

z nutnosti, ne z omrzelosti, a pak konáš své díkučinění po celý den, myslíš na mne při své práci, obětuješ mi ji a všechny úkony ctností, své utrpení, umrtvování, není takové díkučinění i delší i záslušnější? Ve sv. přijímání se ti daruji ne pouze na čtvrt hodiny, ale na celý den. Já sám to zařídím někdy tak, abys měla ráno málo času, abych tě přinutil vracet se často ke mně po celý den. I když zaměstnání upoutává všechny tvé myšlenky, neznepokojuj se proto, ale obětuj mně ráno všechny své práce a oběti toho dne, naplň svou duši, pokud možno, nejsvětějšími úmysly a pak jdi v pokoji; i když jsi se mnou málo mluvila, mnoho jsi činila, a víš, že já dám víc na skutky než na slova.

* * *

Duše:

Nemohu se zpovídat každý týden, mnohdy ani ne každých

čtrnáct dní, a když se dlouho ne-
zpovídám, neodvážím se jíti ke sv.
přijímání; zdálo by se mně, že
přijímám svatokrádežně. Ó můj
Ježíši, není lépe čekati se sv. při-
jímáním, až se vyzpovídám?

Ježíš:

Neustanovil jsem zpověď jako
nutnou přípravu ke sv. přijímání,
nýbrž jako prostředek na odpuš-
tění hříchů. Nemáš-li na svědomí
těžký hřích, není potřebí zpovědi
před sv. přijímáním. Je velmi
dobré zpovídat se týdně nebo za
čtrnáct dní, poněvadž ve sv. zpo-
vědi přijímáš svátostnou milost,
která posiluje duši. Ale jestli častá
zpověď není možná, nezanedbávej
sv. přijímání, nemáš-li na duši těž-
ký hřích. Jedná-li se o hřích všed-
ní, pros před sv. přijímáním za od-
puštění a buď klidna, protože sv.
přijímání očišťuje duši od hříchů
všedních, jestliže jich upřímně li-
tuješ.

Varuj se vynechati sv. přijímání jenom proto, že ses nemohla zpovídati ze všedních hříchů, neboť nejenže bys tím byla zbavena milostí svátosti pokání, nýbrž zbavila by ses též milosti z nejsv. Svátosti Oltářní, a tak bys jen více ochuzovala svou duši.

* * *

Duše:

Každodenní sv. přijímání je věc krásná a svatá a byla bych šťastna, kdybych k němu mohla přistupovati tak často. Leč nejsem toho hodna, mohu přijímat na nejvýš jednou za týden, ale každý den? To mohou jen duše hodnější, než jsem já. Co tomu říkáš, ó můj Ježíši?

Ježíš:

Je to velmi slabý důvod, neboť co stačí k jednomu sv. přijímání, stačí také k mnohým. A kde jsi četla, že přijímání, na př. pondělkové, vyžaduje více ctností než

přijímání nedělní? A jsi-li hodna přijímati v neděli, proč nejsi hodna přijímati také ve všední dny? Nechápeš, že, když jsi dobře přijímala dnes, obdržela jsi velkou milost pomáhající, která ti přispěje, abys zítra přijímala ještě lépe? Bud' přesvědčena, že jen častým cvikem se naučíš konati něco dobře. Se svým přijímáním týdenním nebo měsíčním nedospěješ k tomu stupni svatosti, ke kterému lze dospěti přijímáním každodenním. Jestli ti tedy záleží na dokonalosti, odhod' předsudky a přicházej k sv. přijímání každý den! Dobře uvaž, zdali se za touto domnělou uctivostí neskrývá tvá duchovní lenost. Setřes ji se sebe, učiň, co můžeš, a přijd'!

* * *

Duše:

Zdá se mně, že jsem se nějak provinila. Měla jsem sen, který mne polekal a přivedl z rovnová-

hy. Neodvažuji se svěřiti to zpo-
vědníkovi. Zdá se nemožné, že
věci nejlhostejnější, nejnevinnější
a dokonce nejsvětější mohou se ve
spánku tak proměnit. Potřebuji
všech svých sil, aby tyto obrazy
zmizely. Dokud se jich nezbavím,
neodvážím se ke sv. přijímání.

Ježíš:

Nenechej se polekat jako malé
dítě! Sny jsou sny a nic jiného
než sny. Když jsi jich nepřivolala
svou vlastní nedbalostí a když se
ti úplně protiví, nic si z toho ne-
dělej! Sneseš i toto dopuštění v du-
chu pokory a z lásky ke mně! Jdi
ke sv. přijímání a poznáš, že se
mnou zaplašíš ony obrazy spíše
než beze mne. Abys byla budouc-
ně klidna, pros každého večera
mne, mou Matku Neposkvrněnou,
svého Anděla Strážce, aby nad te-
bou bděli a hájili tě před útoky
nepřítele. Snaž se usínati s něja-
kou dobrou myšlenkou a budeš

klidně odpočívát, nepřítel se neodváží tě znepokojovat. A kdyby přece, nemáš na tom žádné viny a můžeš jít klidně ke sv. přijímání.

* * *

Duše:

Povinnosti mého stavu mně často překážejí ve sv. přijímání. Ráda bych se jich zbavila, abych mohla žít více ve spojení s Tebou, ve větší sebranosti, ale nemohu; má mysl je roztržita, rozptýlena, cítím až příliš tíži své bídy a velmi dobře poznávám, že nejsem pouhý duch. Ó můj Ježíši, neodvažuji se přiblížit se k Tobě. Je příliš velký rozdíl mezi sv. přijímáním a tím, čemu se nemohu vyhnouti.

Ježíš:

Především je všeobecné pravidlo, nad slunce jasnější, že plnění povinností stavovských nemůže být hříchem, a když ne hříchem,

tedy nemůže překážeti nebo zeslabovati účinky svatého přijímání. Ostatně pamatuj, že já ve své Prozřetelnosti určil jsem ti tento stav a okolnosti, v nichž žiješ, a proto chci, abys mi sloužila v těchto okolnostech a poměrech. Já jsem určil, abys plnila ony povinnosti, a proto, plníš-li je, konáš mou vůli. Bojíš se, že budeš přijímati špatně nebo aspoň méně dobře, protože plníš mou vůli? Právě proto, že tvé povinnosti tě staví do okolností nesnadných, nebezpečných, je ti třeba ode mne zvláštní a mimořádné pomoci, kterou ti udělím štědře ve sv. přijímání. Když je tedy zanedbáš, zbavíš se sama nejúčinnější pomoci, a pak vykonáš své povinnosti špatně nebo nedokonale.

Musíš uznati, že důvod, který tě zdržoval od svatého přijímání, je vlastně důvodem, jíti k němu častěji. Považ, že mnohé duše mě-

ly a mají tytéž obtíže, a přece bud' již dospěly k vysokému stupni svatosti a dosáhly až úcty oltáře, nebo dávají svému okolí příklad podivuhodné ctnosti a dokonalosti a jistě dojdou věčné slávy. Nuže, odvahu! Očišťuj vždy více své úmysly, hled', abys všemi svými povinnostmi sloužila jedině Bohu, přicházej ke sv. přijímání a učiníš tě svatou.

MŠE SVATÁ V RÁJI

Beránek Boží se obětoval na Kalvarii ke slávě Boží a pro spásu lidstva; a jest i teď neustále obětován Otci nebeskému nejen věřícími na zemi, ale všemi svatými v nebi. Největší slávu, kterou mohou tvorové prokazovati Bohu, vzdávají mu skrze Ježíše. Tato sláva může zde na zemi býti zeslabena pro nedokonalost obětujících, v celé své nádheře zastkví se teprve v nebi. Kéž je nám dáno patřiti jen okamžik na to, co se děje v nebi! Jak jinak bychom si vážili pak toho, co se děje na našich oltářích!

Tam na nebi upírají nesčetné sbory andělů a svatých bez ustání své zraky na neposkvrněného Beránka. Neustále zpívají před jeho trůnem hymny slávy, vděčnosti a lásky: slávy, která tryská z veli-

kosti Ježíšovy, vděčnosti, která prýští z dobrodiní Ježíšových, lásky, která šlehá z plamenů Srdce Ježíšova. Svatí oslavujete a opěvujete Boha nečiní nic jiného, než že mu obětují Ježíše.

Ježíš vykonává i v nebi svůj úřad Prostředníka mezi Bohem a lidmi s tím rozdílem, že na zemi sbírá slzy a bolesti duší bojujících a podává je Otci v zápalnou oběť smíru, kdežto v ráji sbírá výlevy nadšené lásky a písňě blaha od nesčetných zástupů, korunovaných slávou, a nabízí je Otci jako hold klanění. Na zemi zjevuje duším, jež jsou ještě podrobena zkouškám, vůli svého Otce, a těm, které upadly do hříchu, milosrdenství a odpuštění, kdežto v nebi vylévá na očištěné a spasené duše proudy radosti, prýštící z lůna Otcova. V nebi jeho oslavené Tělo rozlévá kolem sebe zvláštní světlo a plní jassem celé nebe. Kůrové nebeští

soustřed'ují na Ježíše všechny své city a obětují Bohu ustavičně jeho Tělo, jeho Krev, jeho Oběť, ovšem ne již v mukách Kalvarie, ale přece obětují téhož Ježíše, který umřel na Kalvarii.

Otec poslal Ježíše na svět z lásky, poslal ho do bídy a pokoření; svatí mu dávají v nebi náhradu za tuto lásku, obětujíce mu Ježíše v lesku nesmrtelnosti a slávy. Ježíš vykoupil svou Obětí svět, otevřel lidstvu brány nebes: svatí v nebi dávají nyní prostřednictvím Ježíšovým Bohu čest, která mu přísluší. Opakují totéž, co se kněz modlí denně na zemi: „Skrze něho, s ním a v něm jest Tobě, Bohu Otci všemohoucímu, v jednotě Ducha svatého všechna čest a chvála.“ — Nečiní tedy svatí v nebi totéž co věřící na zemi? Není mše svatá v nebi i na zemi úkonem nejkrásnějším, nejvznešenějším a nejsvětějším?

Za několik roků (snad za několik dní) budu i já na mši svaté v ráji. Tam na vznešeném oltáři, před tváří nekonečné Velebnosti Boží uzřím neposkvrněného Beránka a . . . sám budu obětovati věčnému Otci: jeho Tělo, rozedrané bičíky, probodené hřeby, skonavší na kříži; jeho Krev, vylitou na tvrdé skále kalvarské; jeho duši, kdysi zarmoucenou a zděšenou pohledem na hříchy lidstva; jeho Srdce, proklané kopím, celé drama jeho utrpení a smrti. Potom mu budu obětovati jeho věčnou slávu, ve které na věky již nebude trpěti a kterou si zasloužil nevýslovnými bolestmi a pokořeními, a řeknu mu . . . co mu řeknu? Nevím ještě, ale vím, že věčný Otec přijme s milým úsměvem a zalíbením můj obětní dar, vím, že pro Ježíše zaplaví mou duši svou vlastní slávou a blažeností . . . vím, že budu věčně odpočívát, milovat

a zpívat před jeho oltářem, že budu vždy lépe poznávati velikost a dobrotu Ježíšovu, že postupuje od jasnosti k jasnosti, budu se vždy více ztráceti v Ježíši, a konečně utvořím s ním jediný obětní dar, který bude věčně obětován nejsvětější Trojici. Ó Ježíši, drahý Ježíši, je pravda, že brzy spadne závoj, jenž Tě ukrývá mým zrakům, že přijdu potom do nebe, ke tvému oltáři, abych Tě obětoval Otci jako věčný hold svého klanění a své lásky? Je pravda, že budu na věky přítomen této svaté mši? Že bude mše sv. mou nejkrásnější modlitbou, nejslavnější písní, mou nej-
skvělejší slávou?

Ó Ježíši, prosím ještě o jednu milost, prve než stanu u brány ráje: dej mi už nyní aspoň nepatrnou účast na zpěvu, lásce a klanění svých svatých. Dej mi chápati, jak nesmírnou ctí je pro mne, že smím býti přítomen mši sv., a

že chvíle, ztrávené u oltáře, jsou předchutí budoucí slávy a blaženosti věčné.

KDYŽ MYSLÍŠ NA HROBY

Ježíš:

Tvůj zármutek, tvá modlitba, slzy, jež proléváš v těchto dnech, posvěcených památce zemřelých, jsou drahé mému srdci, protože jsou spojeny s křesťanskou nadějí. Musíš doufat, že tvoji drazí jsou na místě spásy, neboť mé milosrdenství je nesmírné a nekonečné tak jako já.

Když tvoji drazí zápasili se smrtí, stál jsem u nich. Ne proto, abych je děsil svou přísností, nýbrž abych je zachránil svou milostí. Co se dalo mezi mnou a jejich dušemi, je zapsáno v knize mých tajemství. Jednoho dne otevru ti tuto knihu a uvidíš, jak veliké bylo mé milosrdenství. Prozatím ti dostačí vědět, že v těchto posledních chvílích nevydal jsem jejich

duše útokům zlého ducha, ale pomáhal jsem jim, chránil je, hájil a poskytl jim všech milostí, potřebných ke spasení.

V těchto okamžicích pozbyl svět pro duše půvabu, vášně odumřely; tu přicházím a táži se: Chceš ke mně? Nemohu opustiti duše, i když mne v životě vždycky nemilovala, dokud neučiním všechny pokusy, abych ji zachránil, neboť mne stála všecku mou Krev. Vidím-li v ní jen jiskru lásky, ano, pouhou touhu milovati mne, přispějí jí na pomoc, aby se tato jiskra rozhořela a duše byla spasena. Kdo by se odvážil tvrditi, že umírající, jenž má již předstoupiti před mou soudnou stolicí, nechová aspoň touhu po mém přátelství? Proto nesud' ukvapeně o někom, že je zavržen, nýbrž doufej (poroučím ti to), doufej o každém, že je spasen. Slovem své církve jsem tě ujistil mnohokrát, že jisté

duše jsou v nebi, nikdy však církev neřekla a nikdy neřekne, že některá duše je zavržena. Samo Písmo, mluvíc o Jidášovi, praví pouze, že odešel na místo sobě určené, a neoznačuje, které je to místo.

*

Jest ovšem očistec a je pravda, že mnohé duše tam přijdou, aby usmířily své viny a splatily své dluhy, ale je také pravda, že jim můžeš svými dobrými skutky uleviti a urychlit jejich vysvobození. Modli se tedy za tyto trpitelky a věz, že tvé přání viděti je blaženy nedá se srovnati s mou touhou, míti je u sebe v nebi. Modli se, pros, abych tě vždy podporoval v tomto krásném díle lásky. Víš, že, kdykoli přijdeš ke svatostánku, můžeš vzíti mou Krev a nabídnouti ji spravedlnosti mého Otce za ony duše . . . Bud' přesvědčen, že tato Krev volá mocněji k nebi než

krev spravedlivého Abele. Zvláště ve svatém přijímání a při mši sv. můžeš duším v očistci účinně pomáhati, protože se nemodlíš sám, ale já se modlím s tebou, modlím se svými ranami, svou smrtelnou úzkostí, svou smrtí. A nevíš, jak velikou moc má na srdce Otcovo eucharistická modlitba Božího Syna.

Když přistupuješ ke sv. přijímání nebo jsi přítomen mši sv., duše v očistci, zejména tvoji příbuzní, dívají se na tebe se slzami, ale také s nadějí, že jim přispěješ. Ach, kdybys viděl, jak na tebe patří duše tvé matky, tvého otce, duše, které jsi tolik miloval a oplakával, jistě by ti srdce pukalo lítostí a nebyl bys k nim tak netečný a tvrdý. U smrtelného lože jsi jim slíbil, že na ně nezapomeš . . . Nečiní ti svědomí výčitek?

* * *

Modli se tedy za tyto ubohé duše, modli se také, abys potěšil mé srdce, které touží co nejdřív je obejmouti. Tvá láska bude odměněna v hodině smrti a až budeš sám v očišči. Však nejkrásnější odměnu obdržíš, až překročíš práh nebe. Potom ti vyjdu vstříc, ale ne já sám, nýbrž se mnou půjde zastup duší, které hned poznáš duše tvých drahých, jež jsi tak miloval a oplakával. Všecky je uvidíš a poznáš . . obejměš je a přitiskneš na své srdce a nikdy se již od nich neodloučíš. Ach, jak budou krásné, jak budou zářiti jejich čela, jak okouzlovat jejich úsměvy! Když jsi je viděl naposledy, byli sešli bolestmi, posledním zápasem a smrtí, ale pak je uvidíš krásné a šťastné na věky. Uvidíš duši, jež ti byla na světě nejdražší, ale ne již smutnou a nešťastnou, nýbrž zářící slávou, štěstím, láskou. Poletí do tvé náruče, vaše srdce se

navzájem proniknou a spojí navždy; po celou věčnost se budete milovat, budete blaženi toutéž blažeností. Já sám ti vrátím duše, na něž nyní vzpomínáš v lásce a v slzách, jako jsem kdysi vrátil vdově naimské zemřelého syna. Tvá rodina, jejíž svazky roztrhla smrt, bude opět spojena, aby se již nikdy nerozešla.

* * *

Kdy uvidíš své drahé? Kdy je znova obejměš? Kdy vzejde onen krásný den? Ach, ten je blíže, než si myslíš. Tvoji drazí se již snad chystají vyjít ti vstříc, pozdravit tě zpěvy a úsměvy . . . Jen málo utrpení ještě, a ráj se otevře také tobě. Ponechej tedy smutek a sklíčenost těm, kteří nemají naděje: pohlédni až za hrob, pozvedni své srdce nad hvězdy . . . vzhůru, vzhůru k nebi . . . Neslyšíš známý hlas, umklý před lety, který tě nyní volá, zve, po

tobě touží? Dnes je to pouhý
hlas . . . zítra . . . zaplesáš na věky
ve drahém objetí!

JEŽÍŠI-KRÁLI!

Před sv. přijímáním.

Nevidím nic ze Tvé Velebnosti, a přece věřím, ó Ježíši, že jsi Pánem vesmíru, Králem nebe a země. Vidím bílou Hostii, okouším chléb, a přec se kořím před Tebou a osměluji se zváti Tě do svého srdce, abys skryl v jeho hlubinách lesk své Velebnosti a poklady svého milosrdenství.

Přijď, ó Ježíši, přijď a ujmi se vlády nad duší, která Tě stála Krev a život, přijď a vládni v srdci, ve kterém sis zvolil stánek. Přijď a panuj tomuto stvoření, na něž jsi vylil proudy svých milostí. Přijď, ó velký Králi..! Nádherná obloha nabízí Ti miliony hvězd, abys jimi korunoval své čelo a rozlil po svých cestách jejich záři, ale nemůže Ti říci: Mi-

luji Tě...! A Ty přece hledáš lásku a láska je leskem a slávou Tvého království.

Přijď, ó Ježíši! Ovšem, mé vášně překážejí Tvému království, mé bídne srdce si vyhradilo možnost odvrátit se zrádně od Tebe. Ve svém životě napočítám skoro tolik zpronevěr kolik slibů lásky... Ale Ty jsi Král a máš nekonečnou moc, pluky andělů čekají na Tvůj pokyn: přijď si tedy podmaniti mou duši, toto malé království... Ó Ježíši, co by Tě to stálo pokořiti mou pýchu, přinutit ji, aby se Ti klaněla ve Tvém eucharistickém ponížení? Co by Tě to stálo vyburcovati mou netečnost a změnit ji v horlení o Tvou slávu? Co by Tě to stálo rozohniti mou chladnost a změnit ji v plameny nebeské lásky? Kdybys chtěl, miloval bych obět místo rozkoše, čistotu andělskou místo pozemského bláta, Tvou lásku místo veškeré lásky

stvořené . . . A jestli to chceš, proč to neučiníš? Proč chceš vládnouti v tolika duších, které se vzpírají Tvému žezlu, a odmítáš mou duši, která, ačkoliv ubohá, přece touží býti jemu podrobena?

* * *

Přijď, Králi mého srdce, a spravuj mne! Jsem ubohý slepec Kolikrát jsem padl do propasti vin a hříchů, poněvadž jsem se vzpíral Tvému vedení. Kolikrát mne vedla má dobrovolná slepota až na okraj pekla! Ó Ježíši, přijď a řid' můj slepý rozum, aby se konečně dostal s cesty, na níž, obklopen temnotou bludů, utržil tolik ran. Přijď a spravuj mé srdce! Ubohé srdce! Chtělo se radovati bez Tebe, chtělo milovati bez Tebe, chtělo se živiti jedem, a našlo smrt . . . Ó Ježíši, přijď a spravuj jeho touhy, řid' jeho vzněty, očist' každý jeho tlukot, obrat' k sobě jeho žár.

Povzbuzuj je v malomyslnosti,
osvěcuj je v zanícení a posiluj je
v bolesti!

Přijď a zkrot' mé vášně, aby
sloužily jedině Tvé slávě!

Miluji pocty . . . ó Ježíši, přijď
a nauč mne chápati, že mou nej-
větší poctou je ponížiti se před
Tvým svatostánkem, opěvovati
Tvou Velebnost a proměnit se
v pouhé nic, jež se ztrácí v Tobě.

Miluji rozkoše . . . ó Ježíši, přijď
a dej mně pochopiti, že nejsvětější
radostí zde na zemi je trpěti pro
Tebe, obětovati se pro Tebe, spo-
jovati s Tvou eucharistickou Obětí
oběť sebe sama.

Miluji zemi . . . ó Ježíši, přijď a
dej mi poznati, že lásky zasluhuje
jedině ta píd' země, na níž stojí
oltář, země, která plodí tu trochu
pšenice a vína ke mši sv., země,
která dává své bohatství a pokla-
dy na výzdobu Tvých svatostánků.
Přijď a dej mi poznati, že jediná

Hostie v ciboriu skrývá v sobě více bohatství, než mají všichni vládcové světa.

Miluji . . . zlo: nedovedu sám ze sebe ovládnouti onu strašnou moc, která bouří v mé hrudi. Přijď a dotekem své ruky proměň toto srdce v nitku svého královského pláště, v nejmenší částičku svého žezla, v zrnko prachu u svých nohou . . . Přijď a učiň, aby se líbilo Tobě, aby žilo jen pro Tebe!

* * *

Přijď, ó Ježíši, a panuj mně! Vládni jako Král nad celou mou bytostí, abych pracoval a žil jedině pro Tvou slávu a lásku!

. . . Ó Ježíši, jaká rajská vidina! Mizejí stíny mé lidské slabosti a všecky mé schopnosti a mohutnosti jsou prozářeny silou Eucharistie . . . Má duše, mé srdce, můj život jsi Ty . . .! Můj zrak se upírá jedině k oltáři, k Hostii, na rty znova a znova se vracejí vzácná

jména: Ježíš, Eucharistie, přijímání, nebe. Mé srdce bije láskou k nejsv. Svátosti, mé slzy mají příchut' Getsemany a Kalvarie, do mých bolestí kane sladkost Kříže. Až se má duše odloučí od těla, zalétne k sv. Hostii. Až mé tělo pohltí země, skryji se v hlubinách Tvého nejsvětějšího srdce... Jak krásný sen, můj drahý Ježíši...! Sen...? Proč ne skutečnost?

Ó Ježíši, sladký Pane nebe i země, který můžeš z kamene vytvořit syny Abrahamovy, který jsi do prachu země vdechl život a pouhou myšlenkou stvořil zástupy andělů, proč bys nemohl uskutečnit můj krásný sen? Pohled', ó Ježíši, na mou duši: Od věčnosti ji miluješ, pro ni jsi vystoupil na Kalvarii, pro ni jsi v nejsv. Svátosti, přijď tedy a uskutečni ne pouze můj, ale i svůj věčný, božský sen! Přijď a posvět' mne, přijď a nauč mne žítí Tvým životem, dej

mi zářiti Tvým světlem, stráviti se ve Tvé lásce, dej, bych se stal obětí Tvé svrchované Velebnosti!

Přijď, ó Ježíši, a kraluj ve mně! Ach, Ty víš, kolik jsem trpěl pod vládou svých hříchů. Víš, jak hluboké stopy zanechaly v mém srdci kroky satanovy, víš, jak se cítím zneuctěn pouhou vzpomínkou na bývalé otroctví. . . Ó Ježíši, toužím býti Tvým služebníkem, otrokem, nésti Tvé okovy, shýbati se pod Tvým jhem, býti podroben Tvé vládě. Je-li k tomu potřebí tisícerych obětí, hle, jsem ochoten. Jsem ochoten státi se podnožím Tvých nohou, abys byl vyvýšen před světem. Jsem hotov státi se plamenem lampy, abych Ti mohl zazářit jediným paprskem světla. Jsem ochoten shořeti jako zrno kadidlové, abych Ti vzdal hold klanění. Jsem hotov ke všemu, jen když Tě budu míti ve svém srdci. Přijď tedy, ó Ježíši, přijď!

JEŽÍŠI-KRÁLI!

Po sv. přijímání.

Otevřel jsem Ti bránu svého srdce a pozval jsem Tě do něho . . . Nyní jsi tu . . . Leč jaké zklamání pro mou ubohou duši! Chtěl jsem nabídnouti Tvé božské Velebnosti království, a zatím Ti mohu nabídnouti jen poušť, ba méně než poušť . . . zříceniny, hřbitov . . .

V mém srdci není nic, co by bylo hodno Tebe, a proto jsi v mé duši spíše jako Král ve vyhnanství než jako Král na trůně! Viz! Není tu ctnosti, která by byla aspoň trochu pevná, ba ani vůle, vážně odhodlané k dobrému. Místo královských poct mohu Ti nabídnouti několik skutků, dobře začatých, ale nedokončených, několik malých ctností, které jsem pěstoval sotva jeden den a potom

je nechal uvadnouti, několik malých obětí, vykonaných ze zvyku a spíše z popudu sebelásky než z lásky k Bohu... Zkrátka, Ježíši, zval jsem Tě do své duše jako vítěze, a připravil jsem Ti jen pokoreň. Chtěl jsem Tě pozvati na hody lásky, a zatím nechávám neukořen Tvůj božský hlad. Chtěl jsem vložit na Tvé čelo korunu, a zatím taktak že jsem Ti nezasadil ránu bičem. Chtěl jsem Ti připraviti trůn, a zatím jsem Ti připravil dřevo Kříže.... Ó Ježíši, jak Ti musí býti nevolno v tomto ubohém srdci! Běda mně bídnému, kdybys byl pouze Králem věčné slávy, a ne zároveň Bohem a Otcem milosrdenství...

Ale nemůžeš, ó dobrý Ježíši, nalézt způsob, abys opanoval také tuto ubohou a zpustošenou duši? Umíraje ujal ses svého království, zatím co moře potupy a rouhání vzdouvalo kolem Tebe své vlny a

dusilo Tvůj zmírající hlas, co Tě Tvoji nepřátelé uráželi ve Tvém smrtelném zápase, zatím co Tě všichni opustili, i Tvůj Otec. Tvým královským pláštěm byly rány a Krev, Tvým žezlem hřeby, korunou trní, trůnem Kříž . . . Tehdy započalo Tvé království lásky a slávy, které trvá po celá staletí. Proč bys nechtěl panovati i nad mým srdcem, třebaš je tak ubohé? V něm neuslyšíš rouhání, dovedu Ti říci aspoň několik slov lásky; v něm nenajdeš nepřátel, je tu aspoň touha, žítí navždy ve Tvém přátelství. Mé srdce je snad chladné jako hrob, ale není necitelné jako Kalvarie. Bud' tedy mým Králem! Slibuji Ti, že, nebudeš-li mít v mém srdci království Tebe hodné, nebude tu aspoň vzpoury proti Tobě.

* * *

Vládni tedy, ó Ježíši, mé duši!
Tys ji získal za cenu své Krve, máš

právo vládnouti všemi jejími silami a schopnostmi. Vládni mému rozumu a nedopust', aby jediná má myšlenka se vymkla Tvému panství. Ach, kéž bych se naučil svatému umění, obraceti k Tobě svou mysl po každé, když se k ní přiblíží nějaká pravda! Kéž bych ve svých rozjímáních nazíral na Tebe jako na základ, původ a konec všeho, co vidím na zemi pravdivého, krásného a dobrého! Kéž bych mohl, puzen láskou, přejíti od každého stvoření, které zapůsobí na mé smysly, až k tabernaklu, k Hostii, ke Tvému Srdci! Kéž bys zářil jako slunce mému rozumu a dával život všem mým myšlenkám! Jak bych byl šťasten, kdybych ve zbývajícím svém životě nebyl schopen mysliti na nic jiného než na Tebe!

Vládni mé vůli! Je pravda, že Ti splácela tisíckrát vzpourou. Je pravda, že jsem ji zneuctil, sníživ se k lásce nečisté. Ale nyní ji po-

kořuji před Tebou a chci býti navždy Tvým věrným služebníkem.

Ó Ježíši, vládni mému srdci a nedopust', aby jediný jeho cit směřoval ke tvorům, leč by se tak líbilo Tobě. A když mne uvidíš slabého a nestálého, povolujícího pozemským vlnám, zapřisahám Tě, ó Ježíši, pospěš mi na pomoc a zachraň mne znova před pokořující pádem. Nevím, jak dlouho Tě budu moci milovati zde na zemi . . . Kéž bych nebyl oddělen ani na okamžik od sladké lásky Tvé!

Vládni mé paměti! Zapomenuť byla často příčinou mého neštěstí. Kdybych nebyl na Tebe zapomínal, nebyl bych se dopustil tolika chyb, nebyl bych prolil tolik slzí. Ó Ježíši, vštěp v mou mysl stálou vzpomínku na Tvou věčnou lásku ke mně, na Tvé umučení a smrt a především na poslední večeři. Kéž bych stále viděl ve Tvé ruce Chléb a Kalich . . . Tvou tvář,

zářící štěstím lásky . . . Tvou ruku, podávající mně Hostii . . . Kéž stále slyším Tvůj hlas: „Vezmi, toto jest tělo mé!“ . . . Kéž pamatuji na sta, tisíce sv. přijímání, mší sv., návštěv nejsv. Svátosti . . . a těmito vzpomínkami kéž jsem spoután jako zajatec lásky, aby mně nebylo možno vrátiti se ani na jediný okamžik k bídne svobodě hříchu!

* * *

Ó drahý Ježíši, chci, abys panoval mému srdci, abys jedině a výhradně vládl mé duši, a u vědomí Tvé svrchovanosti kořím se Ti celou bytostí. Ty ses dal mé nicotě, já Ti dávám všechno, co mám, co konám a co jsem. Vládni všemu, co mám: chceš-li, abych neměl ani chleba, volím raději býti o hladu nežli se vzepříti Tvé vůli. Ovládej mé jednání, mé naděje, mé plány do budoucna. A jestli se Ti líbí, zkruš mne pokořujícími nehodami

a nejtrpčím zklamáním. Kraluj nad celým mým životem, nad mým zdravím, nad mým časem, abych byl hotov trpěti na loži bolesti až do konce života a položití se do hrobu i předčasně, abych mohl dříve oslavovati Tvou královskou důstojnost.

Jestliže Tvá dobrota nežádá ode mne těchto obětí, panuj ve mně a učiň, abych žil svatě. Vládni mé mysli a volej ji denně k úvahám o Tvých věčných pravdách, zvláště o Tvé sladké lásce. Vládni mému srdci, živ je touhami po větší svatosti a odívej je stále krásnějšími ctnostmi. Vládni mému jazyku a učiň, aby každá má rozmluva, ba každé mé slovo směřovalo ke zvelebení Tvého jména a k vzdělání mých bratří. Ovládej každý můj pohyb, abych se jevil světu jako oděn Tebou, abych zevně napodobil Tvou skromnost, sebeovládání, ducha oběti a svatosti. Vládni myš-

lenkám mého ducha, lásce mého srdce, bolestem mého života, mému dechu, dokud žiji, mé úzkosti smrtelné, až budu umírat . . . Vládni, vládni, sladký Ježíši, mé duši, až se skončí doba pláče a ona, odpoutána od země, vzlétne do věčnosti . . . do nebe!

KALICH

Při mši svaté pozdvihuje kněz Kalich nad oltář. Andělé sestupují, aby se mu klaněli, neboť v něm vidí Krev Ježíšovu. Věčný Otec pohlíží naň se zalíbením. Já naň patřím, klaním se mu a cítím, jak v mém srdci ožívuje naděje, téměř již uvadlá, a všechny dobré city, zdánlivě vyhaslé.

Tento Kalich je můj a kněz, který jej obětuje Bohu, je můj zástupce: mluví v mém jménu a obětuje jej za mne. V Kalichu je Krev Ježíšova, ale vkládám tam i sebe, ba, co mám nejlepšího, své srdce. A každého rána, dřív než se Ježíš se mnou spojí ve sv. přijímání, setká se s mým srdcem v Kalichu na oltáři.

Lidskému zraku zdá se tento Kalich tak těsný, ale zraku víry se jeví tak obsáhlý! Mému srdci je

tam volno, ačkoli se cítí v celém vesmíru stísněno . . . Kalich mi skýtá odpočinku, pokoje a klidu, kterého nenalézám nikde jinde, a kdyby nebylo ráje, prosil bych Boha, aby mne v něm nechal po celou věčnost.

Sotva se ráno probudím, mám v duši plno svatých předsevzetí. Chtěl bych ztráviti celý den milováním Ježíše . . . Jak je to krásné milovati Ježíše! Jak je to ale mnohdy nesnadné! Umiňuji si milovati ho ustavičně, ale když přijde večer, zbývá málo z mých předsevzetí: při zpytování svědomí otevře se mému zraku pole, na němž uzrálo několik klasů, avšak uprostřed hustého bodláčí . . . několik dobrých skutků uprostřed moře nedokonalostí. Proč toto zklamání téměř každodenní? Protože zapomínám na Kalich Ježíšův. Jsem ráno přítomen mši sv., ale nevzpomenu, že bych mohl a měl vložit

do Kalicha všechna svá předsevzetí, své skutky, utrpení, smutky, bolesti, aby byly vykoupány a posvěceny Krví Ježíšovou, aby je Otec přijal a požehnal. Pro tuto zapomětlivost uvadnou mé květy již v poledne a večer marně hledám plodů.

* * *

Chtěl bych napravit svou bývalou bezmyšlenkovitost a vzpomenouti na Kalich, kdykoli se chystám k modlitbě. Dříve, než se vznese má modlitba k nebi, necht' spočine v Kalichu, načerpá tu síly, aby mohla vystoupiti k výšinám. Jaký vliv by mohla míti na Pána pouhá moje slova? Ponořím tedy své srdce do Krve Ježíšovy... má duše se oděje tímto božským purpurem a stane se hodnou mluvití s věčným Bohem. Ach, tato Krev, výmluvnější nežli krev Abelova, dodá mému srdci krásy, mou řeč učiní sladkou hudbou, která se za-

líbí Bohu, zjedná mně zázračnou moc, že budu moci působiti na vůli Boží. Jakmile má slova, skropená Krví Kalicha, vystoupí vzhůru, otevře se nebe, aby pronikl až k Bohu hlas mých bolestí, nadějí, hlas mé lásky. Bůh se skloní ke mně pln dobrotivosti, z ruky mu vypadnou biče spravedlivého hněvu a otevrou se poklady milosrdenství. Modlitba mé duše, bloudící ve vyhnanství, spojí se s písni duší, které dospěly věčné vlasti, a zazní tak zpěv jediný, jenž vzbudí ohlas v Srdci Božím . . .

Milovati srdcem, plným Krve Ježíšovy! Modliti se rty, orosenými Krví Ježíšovou! Ani andělům v ráji není dopřáno tak se modlit a milovat.

* *

Jako dítě Adamovo jsem odsouzen k práci a lopotě, ale má práce se nemůže líbit Bohu, není-li spo-

jena s Ježíšem. Ježíš je na oltáři, je v Kalichu, očekává mne, aby svou Krví posvětil všechny mé práce. Kdybych byl po celý den zaměstnán tak nízkou prací, že svět ji neuzná hodnou pohledu, přece, chci-li, mohu ji učiniti tak vzácnou, že andělé budou závoditi, aby ji z mých rukou donesli před Boží Velebnost . . . Stačí, když ji ponořím do Krve Ježíšovy.

Vy chudí, odsouzení k práci nízké a pohrdané, vy duše velkomyšlné, jež jste se zavázaly k namáhavé, nevděčné a často zneužívané službě nemocným, kteří mnohdy nemají ani slova díků za vaše hrdinství, vy dělníci, trpěliví a spokojení při práci, přesahující často vaše síly, posmívání pro víru, jež jediná vás sílí ve vaší chudobě, vy všichni, kteří jíte chléb skrovný a tvrdý, pomněte, že Kalich Ježíšův je zde pro vás. Skloňte k němu své čelo, aby posvětil váš pot a vaše

vrásky, vztáhněte k němu své rami, aby z něho načerpalo síly, složte u něho všechny své práce, aby nabyly krásy, celé dílo každodenní, aby zářilo světlem samého Ježíše. Pyšníci tohoto světa konají podivuhodná díla, ale protože jsou vykonána bez Ježíše, jsou jako dým, jenž sotva se objevil, hned se rozplyne: Vaše činy naopak neobrádí k sobě pravděpodobně ani na okamžik pozornosti pyšných, ale spojeny s Kalichem Ježíšovým, vzbudí úžas svatých a zalíbení Boží.

* * *

V Kalichu je Krev Ježíšova, Krev, kterou v hodině veliké Oběti prolil za spásu všeho světa. Oběť . . . Kalich . . . Krev . . . vznešená trilogie života křesťanského. Všichni musíme přináseti oběti, všichni musíme prolévati krev, ne sice krev svých žil, ale krev duše. Leč ne všichni pamatují, že oběť a

krev bez Kalichu Ježíšova nemá ceny. Když pláčeme, když srdce přináší své tajemné oběti, když neseme kříž, když pod ním padáme a na něm umíráme, blíží se Ježíš se svým Kalichem, aby do něho zachytil naše oběti, slzy, bolesti a obětoval je za nás svému Otci. A tehdy, pouze tehdy, mají naše utrpení před Bohem hodnotu smírnou a nabývají ceny pro život věčný. Nešťasten, kdo pije kalich utrpení, ne však ve stínu oliv getsemanských, kdo kráčí cestou křížovou, ale nepotkává se s Ježíšem, kdo umírá na kříži, ale ne na Kříži Ježíšově.

Ó vznešený Kalichu, kéž se v tobě spojí všechny slzy, prolité na mé pouti životní, všechny vzdechy mého zemdleného srdce, utrpení mého ducha, skryté a zapomenuté oběti mého života! Kéž jsou očištěny Krví mého Ježíše! Kéž sestoupí anděl, vezme tento Kalich a

zanese jej na vznešený oltář před
tvář Velebnosti Boží.

Ó velký, věčný Bože, shlédni na
obět' svého ubohého tvora a při-
jmi ji! Přijmi mé modlitby, práce,
bolesti, neboť jsou jedno s obětí
Tvého Ježíše.

POHLED JEŽÍŠŮV

Tak často jdeš kolem něho, denně ho navštívuješ, často ho přijímáš, ale . . . víš, proč je ve sv. Hostii? Víš, co tam činí? Máš správnou představu o tom, jaké svazky tě k němu poutají . . .? Ach, kdybys věděl, kdo je ten, k němuž se modlíš, jemuž se klaníš, jehož přijímáš! Kéž bys poznal dar Boží!

Jsi v kostele u Ježíše a On se na tebe dívá . . . Ale co vidí? Několik květů a plodů, které zůstaly ušetřeny krupobitím tvých nedokonalostí A považ, žes byl jeho milovanou zahradou, které věnoval tolik práce a tolik Krve! A nyní stojíš před ním ubožejší než jiní . .

Ty se modlíš a On pohledem své nekonečné moudrosti proniká bídu tvé duše, počítá tvé denní nedokonalosti, dívá se na tvá kolísavá předsevzetí, na tvé úmysly, dobré

sice, ale slabé. Vidí, žes mohl již být svatý, a zatím . . .

Kdyby tě svět viděl v takovém rouchu, v jakém tě vidí Ježíš, neosmělil by ses ukázati nikomu. Máš oděv, ale co z něho učinily tvé chyby! Jenom dobrota Ježíšova může tě snést takového, jaký jsi, a strpěti tě u sebe . . .

Mysli dále na to, že Ježíš tě pozoruje nejenom v těch krátkých chvílkách, které trávíš u něho, ale že jeho oči jsou na tebe upřeny stále, od rána do večera a od večera do rána . . . Nebylo by na čase, aby ses odhodlal k trochu větší horlivosti a neposkytoval Ježíši tak smutného divadla? Nebojíš se, že tvůj Anděl strážný dnes nebo zítra ti zabrání vstup do chrámu?

* * *

Jsi ubohé stvoření, zbavené všeho, pokryté tisíci chyb. Ale Ježíš tě přece miluje . . . Nevíš, co zna-

mená býti milován Ježíšem. Můžeš míti ponětí o lásce lidské, avšak nemůžeš chápati, co znamenají slova: Ježíš mne miluje.

Kdybys mohl na okamžik viděti, jak na tebe Ježíš patří pod svým závojem eucharistickým, cítil by ses jako přenesen do ráje. Láska Ježíšova stačí oblažiti zástupy andělů a svatých, stačí zaplaviti štěstím duši Panny Marie, stačí dáti nejsv. Trojici, co jí náleží. . . A všechna tato láska je živá a činná ve sv. Hostii. a soustřed'uje se na tebe.

Jak krásný je Ježíš, když se na tebe dívá, usmívá, když klade své ruce na tvou hlavu, když tě volá. . . jak září radostí a láskou, když se chystá sestoupiti do tvého srdce. . . Přál by si, aby zahlaholil vítězný zpěv, když ruka kněze položí na tvůj jazyk sv. Hostii! A jakým dojmem působí na tebe toto divadlo, které plní blažeností celé

nebe? Ach, kdyby láska Ježíšova nebyla láskou Boha, naše svatostánky by zůstaly prázdné a opuštěné pro lidskou netečnost. Hostie by byly odneseny do nebe a dány andělům, kteří by je uctívali svou láskou. Ale Ježíš je Ježíš: neopustí nás nikdy.

* *

Ježíš tě miluje, ale jinak než ty ho. Ty miluješ slovy a hlavně city, leč dobrých skutků máš nemnoho. Ježíš ti však dokazuje svou lásku dobrodiním.

Mezi černochoy v Africe a divochoy v Oceánii jest mnoho duší přirozeně dobrých, které, kdyby poznaly Eucharistii, milovaly by Ježíše láskou Serafů... Ale Ježíš nezavolá tyto duše ke svatostánku a snad zemrou, aniž by uviděly sv. Hostii. Ty však se svou duší křehkou, vlašnou, neschopnou povznést se nad všednost, ty, který nedáváš spolehlivé naděje na po-

lepšení, ty jsi povolán dlíti v blízkosti Ježíšově, můžeš ho přijmouti, kdy chceš, a máš ho, abych tak řekl, ke svým službám . . . Proč takový rozdíl mezi tebou a dušemi divochů . . .? Chápeš, jak tě miluje Ježíš?

Měl bys občas zpytovat sám sebe, je-li v tobě něco dobrého. Viděl bys, že všechno dobré je z milosti Ježíšovy a tuto milost že ti udělil, protože tě miluje. Víš, odkud přišla ona dobrá myšlenka, jež jako bleskem osvítila tvou mysl a roznítila srdce? Pohled' na svatostánek Sebezápor, oběti, násilí, učiněné sobě samému, velkomyslný čin, modlitba a rozjímání, malé dobré skutky, to vše je milost Ježíšova . . . Kdyby tě Ježíš nemiloval způsobem božským, byl bys ztracen, upadl bys do všech možných nepravostí a zasloužil si pekla.

Ježíš tě miluje . . . ustavičně! Ne-

jen, když ho přijímáš, když se mu klaníš, k němu se modlíš, nýbrž i tehdy, když nemáš pro něho chvilky času, když tě zaměstnávají zájmy světské, když jsi zaujat reptáním, netrpělivostí, když své srdce zaplavuješ tisíci všedních hříchů. Ježíš tě miluje, když mu z lidských ohledů odpíráš patřičnou poctu, když dáváš přednost neužitečnému povídání před modlitbou, když čteš světské romány místo rozjímání, když, místo abys šel na mši svatou, zůstáváš lenošně v posteli, když je ti některá vášeň milejší než On... Ježíš tě miluje ustavičně... mnohdy se slzami v očích, se Srdcem zraněným, ale přece tě miluje. Myslíš na to někdy?

Jak se chováš k Ježíši, který tě miluje s nekonečnou dobrotou, pomáhá ti svou nekonečnou mocí, podpírá tě a neustále obohacuje nadpřirozenými poklady svých

milostí? Jsi často smuten a říkáš, že nikdo na světě na tebe nemyslí, nikdo že tě nemá rád, nikdo ti nepomůže . . . A svatostánek ti nepraví nic? Ježíš není pro tebe nic?

Přemýšlej a uvažuj! Tvorové na zemi přicházejí a odcházejí, žijí a umírají, dnes jsou tu a zítra mizí Jediné se nemění, trvá ustavičně Ježíš svátostný. Žij tedy trochu méně ze sebe samého a trochu víc z Ježíše, a bude ti mnohem lépe již v tomto údolí slz, neboť konečně nikdo jiný tě nemůže potěšiti nyní a učinit tě šťastným na věčnosti, jedině On.

NENÍ JAKO LIDÉ

Je někdo na světě, kdo by mne tak miloval jako Ježíš? Lidé, kteří nejsou se mnou spojeni svazkem krve nebo lásky, jsou mně cizí, mnohdy i nepřátelští. A přece kolikrát zaujali v mém srdci místo Ježíšovo . . . ! Ach, v mém životě by nebylo bývalo tolik hořkostí a zklamání, kdybych si byl býval vždy vědom rozdílu mezi Ježíšem a nimi. Kéž mi prospěje toto poznání aspoň pro budoucnost!

Lidé pozorují věci jen povrchně, spokojují se pouhým zdáním, nevědí, nechtějí vědět, co je ukryto v hlubinách srdce. Nejsem schopen projeviti slovy, co se děje v mé duši, jelikož jazyk lidský nedovede vyjádřiti velikosti některých tajemství, a proto se mně nepodaří dosáhnouti něčího porozumění. Když se dožadují útěchy, se-

tkávám se s lhostejností, nejsem-li dokonce považován za dotěrného.

Ale Ježíš mne nikdy nezapudí. Vím vždycky, kde ho naleznu, když ho potřebuji. Vyhledám ho ve chrámě, pokleknu před oltářem, řeknu mu několik slov a ostatní ponechám jemu: On na mne pohledne, přijde sám do mého srdce, čte v něm, zkoumá jeho rány, potřeby a touhy, počítá viny, váží jejich tíži, uzná mou lítost i dobré předsevzetí, má se mnou soucit . . .

Ach, jaký krásný rozdíl je mezi Ježíšem a lidmi! Lidé se mnou jednají vždy přísně. Jsou snad horší než já, ale soudíce mne, zapomínají na viny své a vidí jen mé. Štěstí, že jejich soudy neplatí před Boží spravedlností. Ježíš naopak zná velikou přirozenou křehkost mé duše, ví, že pod sterou vinou dřímá upřímná touha po ctnosti a svatosti. Ach, jaký rozdíl

mezi Otcem syna marnotratného a jeho bratry!

* * *

Vytrpěl jsem již mnoho ve svém životě a ustavičně trpím. Kdo mně způsobil bolest? Pýcha, která pohrdá bratřími a nezaslouženými urážkami pokořuje. Lakota, která se ukazuje blízkým a přátelům chudá, aby nemusela dáti chleba, ač jinak vystupuje okázale. Šílená honba za rozkošemi, která zatvrzuje srdce a prchá před trpícími . . . Toho všeho ale není schopno Srdce Ježíšovo.

Kdykoli se mně zprotivil život, kdykoli jsem přešel do tábora nepřátel Božích, kdykoli jsem pocítil proto ostrí výčitek, vždycky tím byli vinni lidé. Klamali mne lží, pochlebováním, planými sliby, zakrývali mně nebe nad hlavou a otvírali peklo pod nohama. Lidé mne rozplakali a potom mne ne-

chali v slzách . . . Lidé nevědí, že srdce nejvíce volá po pokoji a klidu, že se nemůže nasytiti blátem, ale pravdou, milostí a láskou.

Ježíš jediný umí k sobě volati plačící a slibuje, že je potěší. Volá je již skorem dvacet století, oni k němu přicházejí a odcházejí potěšeni. Jak dojemně mluví Ježíš v tichu svatostánku! Vyprávěl jsem mu kolikrát o svých bolestech, úzkostech a námahách, skládal jsem k jeho nohám trny a kříže, jichž se mi dostalo od lidí. Ježíš mne vždy potěšil: ukázal mně mé vlastní chyby, aniž by mně vzal odvahu, ukázal mně chyby jiných, aniž by mne naplnil pýchou. Probudil v mém srdci uspanou víru, podepřel kolísavou naději, roznítil vyhaslou lásku. Očistil mne tajemným proudem lítosti a přivedl mne zpět na cestu ctnosti. Hostie, na niž jsem zapomínal, hledaje úporně útěchy lidské, zjevila se

mému zraku jako jediná záchrana v moři mých bolestí, jakmile mne hořké zklamání přinutilo vyhledati ji. Pochopil jsem konečně pravdu, že svět dělá lidi hříšné a nešťastné, Ježíš je dělá svaté a blažené.

*

Přijde den, kdy mé bolesti vzrostou, budu blížek smrti. A tu se ukáže, kdo byl mým nejlepším přítelem, zda Ježíš nebo lidé. Kdo bude o mne pečovati, až budu sklíčen smrtelným zápasem? Byl bych bláhový, kdybych čekal útrpnost od lidí. Až budu bojovati poslední zápas proti smrtelnému potem, se srdcem úzkostně tlukoucím, se zrakem skleněným, lidé se budou dále smáti, baviti, zabývati se vším možným, jen ne mnou. Až budu umírat, nějaká milosrdná duše bude mi pomáhat při tomto velkém kroku do věčnosti a potom se pomodlí za mne „Z hlu-

bin“ . . . Ostatní lidé nezanechají pro mne ani na okamžik své živnosti, obchodu, zábavy, hříchu. Až budu mrtev, někdo snad oblékne mou mrtvolu, položí ji do úzké rakve, odnese na hřbitov, kde mně vykážní hrob, dvě nebo tři pídě široký, sotva dva metry dlouhý, vlhký a temný, a několika lopatami hlíny oddělí mne od ostatních lidí. Den nato objeví se mé jméno v seznamu mrtvých, snad v některých novinách. Lidé je budou čísti a neuznají mne za hodna, aby se otázali: „Kdo to byl?“

A co učiní pro mne Ježíš, až budu umíratí? Poslední sv. přijímání . . . poslední pomazání pa-pežské požehnání plnomocné odpustky . . . modlitby za umírající . . . toť vznešené slohy oné písně, kterou mi láska Ježíšova zazpívá na zemi, když budu prolévati poslední slzy, trpěti poslední bolesti a dokonávati poslední obět’.

Lidé mne neznali . . . Ježíš mne zapíše do knihy života. Lidé nevěděli o mé smrti . . . Ježíš mne představí celému nebeskému dvoru. Lidé uložili mé tělo do země, aby zpráchnivělo . . . Ježíš uvede mou duši do krás nebe, aby tu žila na věky. A až všichni lidé zemrou a celý svět se stane jediným hřbitovem, Ježíš přivede mou duši opět na zemi, aby se znovu spojila se svým tělem. Pak uvidím všeobecné vzkříšení mrtvých, budu přítomen poslednímu soudu, uvidím oddělení vyvolených od zavržených a poznám, jak nesmírná byla pošetilost lidí, kteří žili bez Ježíše. Pochopím, jak krásný byl můj úděl: žítí vzdálen od lidí, abych mohl žítí jedině a zcela s Ježíšem.

ZA LÁSKOU

Mešní.

Od počátku do evangelia.

Velký Bože, klekám před Tvůj oltář, kde doufám nalézt, co hledám a po čem toužím, totiž Ježíšovu lásku. Za chvíli přinese v oběť sebe sama a vylije pro mne poslední kapku své Krve. Budu obětovati Tvé nekonečné Velebnosti jeho utrpení, jeho smrt a za tuto oběť budu Tě prositi o jedinou milost: abych ho uměl milovati. Pošlapal jsem kolikrát tuto lásku, a to: myšlenkami, které se honily daleko za marnostmi; slovy, když jsem se místo modlitby věnoval zábavě nebo četbě; skutky, při nichž jsem dbal více vrtochů svých vášní nežli zásad evangelia. Vyznávám svou vinu, ó Pane, a doufám, že přímluva P. Ma-

rie a svatých, jejichž ostatky odpočívají na tomto oltáři, mně zjedná Tvé odpuštění, že Tvé milosrdenství bude míti útrpnost se mnou a pro lásku Ježíšovu mně dopřeje života věčného.

Ó milosrdný Bože, shlédni na mou bídu, na mé ubohé srdce...! Zdá se mrtvé, protože v něm nehoří plamen lásky Ježíšovy. Smiluj se nade mnou a uděl mi této svaté lásky, ukaž mi své veliké milosrdenství! Dej, aby úzkostné volání mé duše zaznělo až k Tobě, abys vyslyšel mou modlitbu.

Bože Otče, který jsi mne stvořil, dej mně lásku Ježíšovu, a dokonalé bude dílo Tvého stvoření!

Bože Synu, který jsi mne vykoupil, dej mně svou lásku, a dokonalé bude dílo Tvého vykoupení!

Bože Duše svatý, který jsi mne posvětil, dej mně lásku Ježíšovu, a dokonalé bude dílo Tvého posvěcení!

Ó můj Bože, Tobě přísluší chvála a sláva; ale můžeš býti něčím více oslaven než tím, že jest Ježíš ode všech milován? . . . Potřebuji pokoje, toužím po pokoji . . . Kde ho naleznu, ne-li v lásce Ježíšově? Popřej mi tedy této lásky a andělé Ti budou zpívati slávu na výsostech a zvěstovati pokoj mé duši dobré vůle.

II. Od Evangelia do Pozdvihování.

Kdyby to bylo možné, nabídl bych Ti obět' sebe sama spolu s Obětí Ježíšovou, ale mohu Ti dáti jen kousek chleba a trochu vína, dary, jež sis vyvolil k oběti z mých pokrmů. Přijmi milostivě tuto chudou obět' a pro Toho, v Nějž bude proměněna, odpusť mi mé nesčetné hříchy, kterými jsem se zprotivil Tvému Božskému zákonu, a nedbalosti, kterých jsem se dopustil ve Tvé svaté služ-

bě. Jako důkaz odpuštění uděl mi milost milovati Tebe ve spojení se Srdcem Ježíšovým a sloužiti Tobě ve spojení se všemi jeho činy. Ach, jak toužím býti jedno s ním! Chtěl bych se modliti jeho ústy, chtěl bych Tě chváliti jeho jazykem, žíti jeho životem, obětovati se ve spojení s jeho Obětí. Ty můžeš všecko... učiň, abych byl spojen s jeho Božskou přirozeností tak pevně a důvěrně, jako On ráčil býti spojen s přirozeností lidskou, abych Tě pak mohl milovati nejsladší láskou na věky.

Můj Bože, chtěl bych míti srdce, které by bylo hodno spojití se s Anděly, Archanděly, Cheruby a Serafy i s celým dvorem nebeským, abych mohl důstojně oslavovati Tvou velikost a zpívati jako svatí v nebi: Svatý, svatý, svatý Pán Bůh zástupů! Plna jsou nebesa i země Tvé slávy! Hosanna na výsostech!

Chtěl bych býti mezi těmito svatými, kteří milují Ježíše, abych Tě mohl lépe uctívati, ale jsem jen ubohý poutník, vyhnaný ze své vlasti . . . Ach! kéž bych aspoň často uvažoval, jak oni milují Ježíše, kéž by mne jejich příklad probudil z duchovního spánku a zapálil v mém srdci kadidlo lásky! Čeho nemohu dosáhnouti sám svými ubohými modlitbami, toho dosáhnu na jejich přímluvu.

Chtěl bych milovati Ježíše! Ó můj Bože, vyslyš můj vroucí hlas a učiň, abych pro tuto svatou lásku unikl věčnému zavržení a byl uveden do nebeského ovčince mezi Tvé vyvolené.

III. Od Pozdvihování do Přijímání.

Na tomto oltáři se koná veliká Oběť! Ó Pane můj, obětuji Ti Ježíše a Ty víš proč. Chtěl bych Tě milovati, ale s duší čistou, ja-

ko je Ježíšova, činy tak svatými, jako jsou Ježíšovy, životem neposkvrněným, jako je Ježíšův. Ty, který si tak vroucně přeješ býti milován od svých tvorů, dej mi nevinnost Abelovu, pevnou a účinnou víru Abrahamovu, zbožnost Melchisedechovu, aby Ti bylo milé vše, co Ti obětuji jako hold lásky, aby Tvá nekonečná Velebnost milostivě shlédla na mne. Obětuji Ti tedy Tvého Božského Syna a skláněje své čelo v prach, zapřisahám Tě, abys poslal anděla, který by vzal s tohoto oltáře tuto vzácnou Oběť, donesl ji na vznešený oltář před obličej Tvé Božské Velebnosti a vyprosil mně u Tvého milosrdenství plnost všech milostí a požehnání.

Jsem hříšník, můj Bože, vyznávám svou vinu: má největší vina jest, že jsem Tě nemiloval. A nevím, dovedu-li Tě budoucně milovati aspoň tak, jak bych chtěl.

Však doufám, že i mně nadejde toužený den, kdy Tě budu milovati v nebi, jako Tě milují Andělé a Svatí. Doufám, že mne také přijmeš mezi své vyvolené, a doufám to ne pro své zásluhy, kterých nemám, nýbrž pro Tvé nekonečné milosrdenství, zvláště ale pro zásluhy Ježíše, Tvého Syna a mého Vykupitele. Ach, můj Bože, pro lásku Ježíšovu zbav mne, dokud putuji zde na zemi, všeho zla, zbav mne všech hříchů, kterých jsem se dopustil z lásky ke tvorbě, vysvobod' mne ode všech trestů, kterých jsem zasloužil za své hříchy, zbav mne budoucně i nejmenších všedních hříchů, abych zbytek svého života prožil jen ve Tvé svaté lásce.

IV. Od Přijímání do konce.

Ó drahý Ježíši, Beránku neposkvrněný, smiluj se nade mnou!

Viz, jak jsem ubohý! Všecko mně chybí, protože mně chybí Tvá láska. Pokrop mou duši aspoň jedinou kapkou své Krve, smyj skvrny s mého svědomí, vlej znova život do mého srdce, abych byl blažen vědomím, že bije pro Tebe... Ó Beránku Boží, zbav mne navždy největšího ze všech hříchů, kterým jest pohrdání Tvou láskou. Pohled' na mé srdce, jak je nepokojné! Je v neustálém boji s vášněmi... Dej, aby slyšelo Tvůj hlas, a vrať mu tichou radost ze Tvé lásky.

Přijď, ó Ježíši, přijď Ty sám do mého srdce a přines mi svatý oheň, po němž toužím. Přijď a přiviň mne k sobě tak pevně, abych nikdy nemohl být od Tebe odloučen, abych zůstal navždy s Tebou spojen přesným zachováním Tvých svatých zákonů. Nejsem hoden míti Tě v srdci, ale stačí Tvé slovo, a budou uzdra-

veny všechny nemoci mé duše. Přijď, ó drahý Ježíši, Tvé Tělo a Krev, které jsi obětoval na tomto oltáři, necht' se spojí s mou duší, chrání ji, opatruje a dá jí žítí ze Tvé lásky nyní i na věky. Ach, sladký a dobrý Ježíši, přijď a spoj se se mnou tak vroucně a dokonale, aby po mých bývalých vinách nezůstalo ani stopy, aby byl úplně vyrovnán účet Tvé spravedlnosti.

Ještě jednu milost, ó můj Bože: uděl mi svého požehnání. Bože Otče, stvořil jsi mne z lásky. Bože Synu, vykoupils mne z lásky. Bože Duše sv., posvětils mne z lásky, jsem tedy dílo Tvé lásky. Požehnej tomu, koho jsi zamiloval, a Tvé požehnání mne promění v Serafa lásky.

ZA LÁSKOU

K sv. přijímání.

Příprava: Ó Ježíši, cítím se tak chladný a bez lásky, a přece tak toužím Tě milovat! Chtěl bych být celý proměněn v oheň a žár, a jsem mráz a led. Tvorům se podařilo ubytovati v mém srdci, Ty stále stojíš u dveří a tlučeš marně .. neotvírám. Jak jsem se změnil! Kdysi jsi panoval jako král nade všemi mými myšlenkami a city, nyní však stačí každá nicota opanovati mého ducha a mé srdce. A přece Tě chci milovati... Chtěl bych býti takový jako za lepších dnů své minulosti...

Nevím, kterou cestu bych měl voliti, abych dosáhl Tvé lásky. Modlitba mně nestačí... roztržitosti mně všecko uloupí; nestačí mi rozjímání a duchovní čtení...

má mysl je po nich tak prázdná jako předtím, nestačí mně návštěvy nejsv. Svátosti... trochu mne sice zahřejí, ale za chvíli opět zchladnu.

Zbývá mi jen sv. přijímání: přicházím k Tobě se sladkou nadějí, že, až Tě přijmu do srdce, Ty sám zanítíš ve mně svůj svatý oheň.

Přijď tedy, ó můj Ježíši, přijď! Jak je má duše vyprahlá a zpustošená! Ty jsi pouhým slovem stvořil slunce, hvězdy a celý svět, přijď tedy a promluv, a v mé duši vznikne nový svět krásy a síly a bude hodna Tebe. Ty jsi jediným slunečním paprskem zanítil svatý oheň v Jerusalemě, přijď a rozněť ve mně život lásky, jež se zdá vyhaslá. Sám jsem vinen tímto chladem: nevážil jsem si dosti Tvých vzácných milostí, házel je po kousku do jícnu svých náruživostí, obětoval jsem

je světským rozmarům, dal jsem si je uloupit odvěkým nepřítelem. Prosím Tě nyní pokorně za odpuštění, můj Ježíši: Jestli Tě nepohne k soucitu můj slabý hlas, snad Tě pohne aspoň zahanbující nuzota mého ubohého srdce. Viz, jak jsem bídny! Nezdám se Ti ztraceným, marnotratným synem, zbloudilou ovečkou, Magdalenou, lotrem na Tvé pravici? Ach, jak jsi byl dobrý k těmto nešťastným! Přijď, a buď dobrý i ke mně, který jsem snad hříšnější a nešťastnější než oni.

V mém srdci je ukryto tolik přání, tolik potřeb! Ale nejvroucněji si přeji, abych Tě směl přijmouti. Jedno přijímání je cennější než kterákoli milost, protože v sobě zahrnuje všecky milosti a je převyšuje. Jiné milosti jsou jako Tvůj úsměv, jako laskání Tvé ruky, jako tlukot Tvého Srdce, ale přijímání, toť Ty Sám,

který přicházíš s úsměvem, abys mne přivinul na své Srdce a dal se mi zcela a bez výhrady. Ostatní milosti jsou plamen, sv. přijímání je požár, a to jest, po čem toužím. Chci hořeti a shořeti láskou k Tobě.

Přijď tedy, ó Ježíši! Mohu doufat, že mne Tvá návštěva změní, jako změnila jiné hříšníky ve světce? Bude tato návštěva opravdu taková, že mne zapálí láskou svatých? Jak bych si to přál! ... Ale to závisí na Tobě, na útoku Tvé milosti, který mění vůli a přetvořuje srdce. Ó Ježíši, Ty víš, čeho je mně třeba, abych se stal svatým. Já po tom toužím a Ty to chceš ... Nuže, přijď, volám Tě, čekám, přijď!

Díkučinění!

Hle, můj drahý Ježíši, jaké přijetí jsem Ti připravil! Místo, abych Ti věnoval trochu lásky

své, chci od Tebe všecku lásku Tvou. Zapřisahám Tě... a jsem jist, že mně ji dáš.

Pohled' na mou ubohou duši, jak je pustá, beze všeho půvabu. Pozval jsem Tě, abys pohlédl zblízka na její bídu a byl spíše pohnut k soucitu. Poznáváš ji ještě? Je taková, jakou jsi ji vdechl do mého těla? ... Taková, jaká vyšla z lázně Tvé Krve? ... Taková jako v den mého prvního sv. přijímání? Kolik let uplynulo od onoho šťastného okamžiku! Uplynula a odnesla s sebou pozvolna její nevinnost, čistotu a svatý oheň Tvé lásky. Nyní Ti nezbývá jiného, ó Ježíši, než začít znovu dílo, tolikrát již začaté, a znova zanítiti svatý plamen, který zhasl v mém srdci.

Ó Ježíši, cítím potřebu Tebe milovati, i když vím, že Tvá láska je ctnost, oběť, sebezápor. Cítím potřebu Tebe milovati, pro-

tože je mi třeba vítězit nad sebou, přemáhat tolik chyb, potlačovat tolik vášní. Cítím potřebu Tebe milovati, protože potřebuji aspoň trochu se Ti podobati tichostí, pokorou a zejména láskou k utrpení. Ach ten kříž! Jak se mi protiví! Kéž bych jej mohl konečně milovat! Kéž bych mohl na něm zemřít, ale nadobro zemřít.. pak bych Tě vskutku miloval. Ale sám ze sebe nemohu nic. Jen Ty mně můžeš dáti milost, aby se tak stalo.

Ó Ježíši, dej mi tedy lásku, která žije z oběti a z utrpení, která žije v poušti, kde se postíš, v Getsemaně, kde se ve smrtelné úzkosti modlíš, na Kalvarii, kde trpíš a umíráš, v hrobě, kde se skrýváš. Co by mi prospělo, státi u Tebe ve Večeřadle, kde oplýváš láskou, kdybych potom nechtěl státi pod Křížem, kde trpíš a umíráš?

Kdysi jsem se domníval, že Tě miluji, protože jakási něha zaplavovala mé srdce, zvláště před svatostánkem. Prolil jsem pohnutím několik slz a považoval jsem se za svatého. — A potom? Při první příležitosti mohl jsem takřka rukou hmatat svou pýchu, hněv, marnivost, domýšlivost. A poznal jsem, že jiní jsou daleko lepší mne. Ach, kolikrát mne cit zklamal! Ale nyní jsem zmoudřel ze svých škod. Nežádám od Tebe sladkostí, prosím Tě o plamen lásky, který by osvítil můj rozum a rozehřál mé srdce, prosím Tě o světlo, ve kterém bych uviděl propast své bídy, aby jednou provždy byla zlomena má pýcha, abych přestal sebe považovat za něco, čím nejsem, a byl rád, když mne druzí považují za nejnehodnějšího ze všech tvorů a podle toho se mnou jednají. Prosím Tě o lásku, která poslouchá, aniž by

se prve radila se sebeláskou, která dovede být štedrá, aniž by čekala díků, která se obětuje bez nářku, o lásku, která má vždycky úsměv a slovo odpuštění pro své nepřátele, která je prostá uprostřed nástrah, která vytrvale prokazuje dobro těm, kteří jí činí zle, která hledá a pěstuje ctnosti skryté, i když se při tom zdá omezená, která dává přednost Tvému slovu před pochvalou celého světa.

Ó Ježíši, nevím skutečně, co je Tvá láska . . . Ty to víš! Uděl mně světla své milosti a dej mně, zač Tě prosím, ačkoli to neznám; dej mi nalézt, co hledám; dej mi okusiti tajemství, jehož nechápu. Kéž zcela shořím v žáru Tvé Lásky!

Již tak často jsem Tě prosil o lásku . . . Dáš mně ji nyní? Hledal jsem ji . . . Naleznu ji? Klepal jsem na Tvé dveře . . . Otevřeš mi? Chtěl jsi vstoupiti do mého ubo-

hého srdce: hle, jsi v něm. Chtěl
bych vstoupiti do Tvého... Ó Je-
žíši, vpustíš mne?

KREV JEŽÍŠOVA

(Ke mši svaté.)

Od počátku do Evangelia.

Ó Bože, pohlédni dobrotivě na tento oltář! Kdo Ti může přinést oběť, hodnou Tvé nekonečné Velebnosti? Obětoval jsem Ti práci svých rukou, bolesti svého srdce, slzy svých očí... Ale co jsou tyto ubohé obětní dary proti tomu, co může požadovati Tvá spravedlnost a nač má právo Tvá láska? Však zde je oběť, hodná Tebe... nejvyšší Krev Tvého Syna! Přinášeje Ti tento obětní dar, chvěji se u vědomí jeho velikosti a nekonečné ceny. Blaží mne však jistota, že Ti bude dokonale milý.

Ó velký Bože, pomni, jak dobrotivě jsi přijal kdysi prostou oběť nevinného Abele, s jakým zalíbením jsi shlédl na oběť Abrahamo-

vu, na tisíce obětí ve chrámu jerusalemském, na oběti smíru, jež měly utišiti, ne-li odzbrojiti Tvůj hněv. Vzpomeň, můj Bože, že jediná kapka Krve Ježíšovy má nekonečně větší cenu než všechny oběti starozákonní, že Kalvarie, zbarvená Božskou Krví, má větší cenu než celý svět, zaplavený krví lidskou.

A tuto Krev Ježíšovu Ti dnes přináším. Spojuji se v duchu s knězem a podávám Ti s vroucí touhou a láskou Krev, kterou kněz za několik okamžiků pozvedne v tomto Kalichu Ó Bože, jak se cítím velikým a šťastným v této chvíli! Vyznávám, že jsem Tě urazil, ba, že jsem usmrtil Tvého Syna Ale nyní Ti obětuji jeho Krev na odpuštění svých vin!

Od Evangelia do Pozdvihování.

Já sám bych měl býti smírnou obětí za své hříchy: ale kdybych

prolil svou krev na stupních tohoto oltáře, kdyby mé tělo bylo rozdrásáno a umučeno, kdybych vydechl duši v hrozných bolestech, nestačila by tato oběť, aby smyla nejmenší z mých hříchů Přijmi tedy, ó Bože, Krev Ježíšovu jako zadostučinění za všechny mé hříchy. Přináším ji Tvé nekonečné spravedlnosti jako výkupné, neboť jsem Tě urazil a rozhněval tolikým způsobem. Až tato oběť vystoupí k Tobě jako oběť smírná, vylej na mou duši proudy odpuštění. Oplakal jsem sice své hříchy, ale mé slzy mně nemohou vrátiti ztracené nevinnosti . . . Jedině Krev, prýstící z ran a z boku Ježíšova, může mne obmýti a shladiti všechny mé poskvrny.

Pohled', ó Bože, na tuto Krev! Prošla Srdcem Ježíšovým, a proto vřela největší láskou, která kdy od země šlehala k Tobě . . . Proudila Srdcem, které se svíralo krutou

smrtnou úzkostí... až vytryskla z něho Krev do Tváře i celého Těla a stékala v krůpějích na zemi... Je to Krev, v níž se spojovala líbezná nevinnost s plamennou horlivostí pro Tvé zájmy a pro Tvou čest, je to Krev, která smyla viny tisícových pokolení... Nemůže obmýti také viny mé? Je to Krev, která po tolik staletí vzbuzovala Tvou útrpnost, pouze dnes, když se jedná o mne, neměla by tolik moci, aby Tě pohnula k soucitu?

Od Pozdvihování do Přijímání.

Hle, na oltáři je Krev Ježíšova! Je zde pro mne — mohu jí použití podle své vůle... Beru ji do svých rukou a podávám Tvé Božské Velebnosti. Osměluji se říci: „Ejhle, toť důstojná oběť díky za nespočetná dobrodiní, jimiž jsi mne obdařil v celém mém životě! Ty jsi

mne stvořil, a já v dík za toto první dobrodiní Ti obětuji Krev Ježíšovu. Po tolik let jsi mne udržoval na živu, ochránil jsi mne nečetných nebezpečí a nehod, dal jsi vykvéstí nejedné růži mezi trnám mého života: hle, mé díky — Krev Ježíšova! Povolal jsi mne k víře a zachoval mně ji, kdežto tolik ubohých duší ji zcela obětovalo zájmům svých vášní nebo ji zneuctilo hanebným příměří s nimi. K víře jsi později připojil dar mého povolání, a tím mne významenal nad ostatní křesťany: hle, dík za tento dar — Krev Ježíšova! Tys poznačil svými dobrodiními každý den mého života, každý dech, každý úder mého srdce. V celé mé bytosti, v celém mém životě není nic, co by nebylo dílem Tvé dobroty. V dík za takovou lásku nemohu učiniti nic lepšího, než obětovati Ti Krev Ježíšovu.

Budu žít ještě dlouho? Umru

brzy? Nevím... Jediné to vím, že mne i budoucně zahrneš svými milostmi a dary, že mne na cestě životní bude provázeti Tvá velkomyšlná láska... Slibuji Ti, že vždy a všude, od nynějška až do svého posledního dechu budu Ti přinášeti hold díků, který je hodný Tebe: budu Ti ustavičně podávat Kalich Krve Ježíšovy.

Od Přijímání až do konce.

Chtěl bych Tě prositi, ó Ježíši, za tolik milostí pro sebe a své druhé. Chtěl bych Tvé milosrdenství skloniti ke své nuzotě, leč můj hlas je příliš slabý, aby pronikl až k Tobě.. Ach, místo mne bude k Tobě mluvíti Krev Ježíšova. Tato Krev tak často probíhá mými žilami, tak často kane na mou duši a do mého srdce, zná mou bídu, ví o mých potřebách, počítá údery mého srdce, mé touhy, sliby, předsevzetí, může

Ti říci, co chci a doufám od Tebe. Její hlas je mocnější a dojmavější než výkřiky všech lidských bolestí a nadějí: ať ona tedy mluví s Tebou o mně, ať Ti řekne, po které ctnosti toužím, a vyprosí mně ji. Ať s Tebou mluví o vzpouře mých vášní a vyprosí mně síly, abych je ovládl; o mé slabé lásce k Tobě, aby se roznítla v požár; o mých nadějích, aby byly splněny; o mém horoucím přání, aby se obrátily duše, které se proti Tobě bouřily; aby Tě milovaly duše, které teď ani neznají Tvého jména; aby se stali serafy lásky ti, kteří chřadnou ve stínu vlažnosti. Ať Ti řekne, že vroucně toužím vždy lépe Tě poznávati, s rostoucím žářem Tě milovati, s neochvějnou vytrvalostí Ti sloužiti a konečně dosáhnouti nebe.

Ještě jednu milost, můj Bože: Pro lásku Ježíšovu, pro jeho Krev, kterou vylil za mne, dopřej mně

míti ustavičnou, neuhasitelnou žízeň po této K'rví . . . At' sestupuje každý den, aby hasila požár mé duše . . . at' denně plodí ve mně nový život ctnosti a svatosti . . . at' mne naučí žíti zcela z Ježíše, naprosto a jedině z Ježíše.

KREV JEŽÍŠOVA

Před svatým přijímáním.

V Hostii Tě vidím, ó Ježíši, jak byls na kříži ve chvíli své velké Oběti. Jakým purpurem ozdobil jsi trůn své lásky! Krev .. Krev .. Krev ... od paty až po vrch hlavy jsi sama rána, sama Krev ... Magdalena sbírá ty horké krůpěje na čelo, opřené o kříž, andělé sestupují s nebe, aby je zachytili do zlatých kalichů. Ó Ježíši, nemáš aspoň jednu krůpěj této Krve pro mne? Jsem tak žízniv .. ! Nemohl bys vylíti trochu své Krve do kalicha mého srdce?

Vida tolik krve, měl bych prchat daleko od ní jako od svědka své viny, protože jsem otevřel tyto prameny v hodinách svého hříchu .. A přece, i kdyby na mne volala mocným hlasem výčitek, vím, že

silnější je hlas lásky. Usmrtil jsem Tě, ó Ježíši, a přece mne ustavičně miluješ, neboť víš, že želím hořce své viny, že jsem ji oplakal, že bych chtěl smýti každou její stopu i obětí svého života. Usmrtil jsem Tě, ale Tys mně již odpustil a nyní se chystáš přijíti ke mně a jednáš se mnou, jako kdybych Tě nikdy nebyl urazil Chceš, aby každá stopa mého zločinu se změnila v důkaz Tvé lásky a v pramen mého štěstí, chceš vlíti tuto Krev, kterou jsem prolil v šílenství hříchu, do mého srdce a zapálit je tak zářem své lásky.

Očekávám Tě, ó Ježíši, toužím po Tobě, prahnu po spojení s Tebou. Nebudu již záviděti zbožným ženám, jež byly s Tebou na Kalvarii; chci okusiti Tvé Krve, jež prýští z Tvých rukou, nohou, z Tvého čela, z Tvého Srdce, aby posvětila duše . . . Chci viděti, kam až sahá Tvá velkodušnost. Chci býti šťastnější

než svaté ženy . . . ony viděly Tvou Krev svýma očima, já ji chci požívatí svými ústy, chci, aby vplynula až do mého srdce. Ony snad zachytily několik krůpějí a odnesly si je po Tvé smrti domů; já ji chci sebrati všechnu a uchovati si ji po celý svůj život. Ony po Tvé smrti pomáhaly Panně Marii umývati stopy Krve na Tvém Těle, ale já chci, aby Tvá Krev zůstala spojena s Tvým Tělem a obojí aby bylo pokrmem mé duše . . . Ony ji pozorovaly s očima zaslzenýma a se srdcem zarmouceným, já ji chci požívatí, chci se jí opojiti, abych okusil svatého štěstí a nebeské lásky.

Ó drahý Ježíši, dáš mi svou Krev? Komu bys ji dal, ne-li duši, která po ní velmi touží, poněvadž jí velmi potřebuje. Není spravedlivé, abych byl účasten Tvého utrpení, když jsi mně slíbil účast na svém království? Ó Ježíši, přijď,

doufám, že Ti v mém srdci bude lépe než na Kalvarii. Tam padala Tvá Krev částečně na tvrdé dřevo Kříže, částečně na necitelnou zem, a kdo ví, kolik jí pošlapali katané! Ale mé srdce není tvrdé, bez citu; ani jediná krůpěj Tvé Krve nebude znesvěcena, všecka bude uctěna klaněním, milována vroucí láskou mého srdce, které chce žíti zcela a úplně pro Tebe.

Díkůčinění.

Již jsi u mne, můj Ježíši. Děkuji Ti ze všech svých sil a prosím Tě jen o jednu milost, o jedinou milost: dej mi svou Krev. Nebud' u mne jako ve svatostánku, nýbrž jako na Kříži, se všemi otevřenými ranami, a dej kanouti krůpějím Krve do mé duše. Ó Ježíši, Krev Tvého čela, jež prýští pod trny, necht' osvítlí můj rozum a mou paměť, abych poznal aspoň některou

Tvou myšlenku, kterou jsi měl, když jsi umíral pro mne, a abych si navždy pamatoval, co Tě stály jisté mé představy, myšlenky, tvrdší má neústupnost, lehkomyšlnost, umíněnost a pýcha.

Dej mi Krev svých probodených rukou, aby posvětila všechny mé činy, očistila mé úmysly a obracela je k pravému cíli. Dej mi Krev svých nohou, abych vždy hledal jejich stopy na křížové cestě svého života a chodil jen ve šlépějích Tvých příkladů a bolestí. Dej mi Krev celého svého Těla, abych poznal, že nemám ani jediné žilky v těle, kterou bych nebyl povinen obětovati Tobě, abych se naučil podle Tvého příkladu a s Tvou milostí nésti kříž, přijímati rány, snášeti urážky, stravovat se v obětech.

Dej mi, ó Ježíši, Krev svého Srdce! Ta nejlépe věděla, kam až sahala Tvá láska ke tvorům.....

Ach, jak cítím potřebu uhasiti svou žízeň Krví Tvého Srdce! Pil jsem více než jednou ze zdrojů pozemských, ale stále vzrůstá tajemná palčivost, která mne stravuje. Ty sám můžeš ji utišiti svou Krví. Ach, kéž padá z Tvého Srdce do mého krůpěj po krůpěji, aby nahradila mou krev, otrávenou tolika špatnými náklonnostmi a vinami, aby posílila ve mně dvě ctnosti, tak drahé Tvému Srdci: tichost a pokoru. Ó Ježíši, vyznávám Ti nyní důvěrně: trápí mne velmi, že mé srdce je tak zbabělé. Jak se však může polepšiti, jestli Ty sám neproměníš mou přirozenost a nedáš mi srdce nové a svaté? A jak bude bít pro Tebe, nedáš-li mu svou Krev? Ó Ježíši, zošklivila se mně země a všecko stvoření, jsem syt všeho: jsem bez nadšení, bez vroucnosti, bez vzletu, jako stojatá voda, která všecko dusí a otravuje.

Ach, Tvá Krev! Nejsem anděl,

nemám zlatého kalicha, abych ji do něho sbíral. Jsem duše ubohá a mám žízeň... mé rty jsou vyprahlé, nechej mne přiložiti ústa ke svému boku, dej mi píti a dovol mně zpíti se Tvou Krví. Ano, zpíti! Nechci již mysliti, chtíti, doufati, trpěti, leč v závratí svatého opojení. Ó Ježíši, tak jsi miloval lidi, že sv. Augustin mluví o šílení Tvé lásky. — Dej mi tedy svou Krev, abych ji vypil až do poslední kapky, aby andělé mohli říci, že jsem zpít láskou k Tobě.

VÝČITKY JEŽÍŠOVY

Toužím viděti tě častěji u svých nohou, však ještě více toužím vstoupiti do tvého srdce a přebývati v něm. Leč často jsi odepřel splniti toto mé přání. Přicházíš se mi klaněti a přistupuješ ke svatému přijímání s tak nepatrnou přípravou, že téměř želim svého pozvání. Nechci říci, že by ses dopustil svatokrádeže, ale mohl bys býti mnohem horlivější...! Nežádám od tebe ctností mimořádných, neboť jich nejsi schopen. Ale je to tak nesnadné, učiniti aspoň nějaké násilí své povaze, vyvinouti více pozornosti při modlitbě, horlivěji potírati své chyby..? Nepřicházíš ke mně s vůlí zlou, ale s ospalou. Očekáváš, že učiním všecko sám svou milostí, že tě proměním ve světce, jako bych neměl práva žádati od tebe

opravdového úsilí, což teprv obětí! Líbilo by se ti přijíti sem, usnouti na mém Srdci a pak po půlhodině se probudit úplně jiný, s vášněmi vyhaslými, zcela nepřístupný pokušením, s přirozeností, nakloněnou k dobrému . . .

Když se ti podařilo vyhnouti se hříchu smrtelnému, odříkáš jen nejjednodušší přípravu, jak to už bývá, a pak přicházíš ke mně přesvědčen, žeš vykonal všecko, a očekáváš, že budeš rázem svatý. Jak se mýlíš! Má-li sv. přijímání míti velké účinky, je třeba přistupovati k němu se srdcem odhodlanějším, než je tvé. Nepravím, že se máš mimořádně připravovati jako svatí, ale máš činiti aspoň, co můžeš.

Kdybys chtěl, můžeš celý den cvičiti ctnost, příležitostí k tomu ti nechybí. Nuže, vzchop se, a když se ti naskytne příležitost k mlčení, pokoře, mrtvení, lásce, smířli-

vosti, velkodušnosti vůči osobám nemilým, nenechej si žádné ujíti, hled', abys jí využil. Věř, že, když mně přineseš ke svatému přijímání tyto úkony ctností, učiníš mi větší radost, než kdybys odříkal mnoho modliteb... Slověm rád naslouchám, ale ctnosti miluji. Chceš-li tedy získati zvláštní mou lásku, pěstuj více ctnost, a stane se.

* * *

Dříve jsi byl lepší než nyní a dával jsi mi najevo větší lásku než teď. Připravoval ses na svaté přijímání po celý den myslí sebranou, kráčel jsi v mé přítomnosti, myslil jsi na mou návštěvu dnešní i zítřejší, odkládals vždy pro mne stranou nějakou maličkost, však víš: úkony ctností, které se mně tak líbily... Toužil jsi horoucně po svatém přijímání, přicházel jsi ke mně s hořící láskou, a tak bylo mnohé přijímání pro mne vítěz-

stvím a pro tebe pravým požehná-
ním. Vždycky jsi věděl, co mně
řící, a doba díkůčinění se ti zdála
velmi krátká... To vše nyní vy-
prchalo ze tvé duše. Je roztěkaná
po různých cestách světa a nepo-
daří se jí tak usebrati, jak by bylo
třeba. Místo, abys myslel na mne,
máš tisíc jiných věcí na mysli. Pře-
devším uvažuješ, jakým způsobem
bys upokojil jisté své vášně, však
lépe bys učinil, kdybys je potla-
čoval a držel na uzdě.

Málo ti záleží na tom, že čekám
ve svatostánku, až budu moci
vstoupiti do tvého srdce. Více mys-
líš na to, jak si svými pracemi za-
sloužiti pochvaly, jak vyhráti ně-
jaký malý spor, vyhnouti se těžké,
nudné práci, zjednati si zadostči-
nění za nějakou urážku, jak bod-
nouti někoho svým jazykem. Zdáš
se zcela ponořen v hluboké rozjí-
mání, a zatím jsi ponořen v myš-
lenky marné, snad zlomyslné, spřá-

dáš úsudky, které, nejsou-li zrovna opovážlivé, jsou jistě přehnaně přísné... A při tom všem se domníváš, že modlitbou za pár minut můžeš se dobře připravit na svaté přijímání. A když se ti to nepodaří, naříkáš, že jsem tě opustil.

Nikdy jsi neslyšel, že můj chléb je silný? Jak je to možné, že při tak silném chlebě je tvé srdce až k politování slabé? Není vinen chléb, jehož požíváš, ale tvá duše, která ho požívá. Svaté přijímání mělo by tě naplniti svatostí — a zatím, sotva stačíš udržeti si život milosti: že nejsi ještě mrtev, je zásluhou mých návštěv, ale že jsi nemocen, je vinou tvou, neboť mne nepřijímáš s náležitou přípravou.

* * *

Vyčítáš mně, že při tvých návštěvách mlčím, kdežto dříve tvůj duch se slunil v záři mých vnuk-

nutí a tvé srdce, láskou vznícené, táhlo tě vždy výše ke svatosti. Je pravda, že jsem byl k tobě dřív lepší než nyní, ale proč? Kdo první ochabl? Chtěl bys spočívat v mém náručí jako malé dítě, těšiti se mé něžnosti, vyhnouti se každé nepříjemné námaze a ve všem spoléhati jen na mne. Ale nejsi už dítětem, musíš se namáhat, odpovídati lásce mého Srdce.

Od jisté doby jsi změněn a ne ke svému prospěchu. Přicházíš mne navštívit, ale jsi tu jako na trní. Říkáš mi mnohé věci, leč nesnažíš se nahlédnouti do svého nitra a říci mi to, co bych tak rád slyšel od tebe . . . Zanedbáváš své vlastní srdce, a přece bys v něm mohl nalézt tolik látky k hovoru se mnou v hodinách klanění. Neznáš sebe sama, a proto nevíš, co dobrého bys mně mohl obětovati a co lepšího ode mne žádati. Kdybys zkoumal své srdce, uviděl bys

v něm spoustu bídy, a hned bys prosil za odpuštění a pomoc. Víš, že jsi pyšný, marnivý, prchlivý, lenivý, že máš málo lásky? Zkoumej pozorně a najdeš skrytý odpor proti bližnímu, jenž trvá snad léta A zase naopak, nalezneš jisté náklonnosti, již staré, na něž nechceš obrátiti pozornost při zpytování svědomí ze strachu, abys je nemusel potlačiti. Ubohá, nemocná duše, o čem chceš mluvit s lékařem, když neznáš žádnou ze svých chorob? Věz, že z denního zpytování svědomí máš čerpati látku k modlitbám při svých návštěvách a při svatém přijímání. Uč se žíti tak, abych neměl více důvodů k výčítkám.

*

Stěžuješ si, že už k tobě po svatém přijímání nemluvím, a zdá se ti, že se na tebe hněvám. Chtěl bys pocít'ovat vnitřní sladkost, která

strhuje k dobrému a ulehčuje netoliko práci, nýbrž i oběti. Zdám se ti němý a hluchý, a zatím ty se stáváš nedůvěřivým a vlažným. Je pravda, že kdysi jsem s tebou více mluvíval a poučoval tě o každém kroku tvé pouti... Víš, proč nyní mlčím? Protože mne nechceš slyšet. Mluvím k tobě jednak osvětlením vnitřním, jednak vším, co se děje okolo tebe. Kdybys chtěl opravdu slyšeti má slova a řídil se jimi, tvé srdce vždy by o tom vědělo, když mu chci něco říci tím, co vnímá sluch a zrak. A zatím, vidíš-li krásný příklad ctností, nedbáš toho, čteš-li něco povzbuzujícího nebo slyšíš-li kázání, rychle na to zapomínáš, jestli ti zpovědník nebo někdo jiný dá dobrou radu nebo tě napomene, nevšímáš si toho... a potom si stěžuješ, že s tebou nemluvím. Ale nejsou všechno tato slova má? Jak se můžeš odvážiti žádati ode mne slov

zvláštních, když nedbáš obyčejných? Chceš-li slyšeti můj hlas, dávej pozor a uslyšíš mne častěji, než myslíš Budeš-li však hluchý, když budou k tobě mluvit tvorové ve jménu mém, budu já němý, když mně budeš chtít naslouchat v Eucharistii.

* * *

I dobré duše mi nevědomky vrážejí do srdce ostrý trn. Připravují děti na první svaté přijímání tak, že jim vlastně škodí. Očekávám děti s otevřenou náručí, abych je s láskou přivinul na své Srdce, a toužím je míti důvěřivé, prosté, nevinné. Chci, aby ke mně přicházely s tváří zjasněnou, s úsměvem na rtech a s nadšením ve svých dětských srdcečkách. A zatím přicházejí ustrašeny, s obličejem zachmuřeným. Ti, kdo je připravovali, naplnili jejich srdce bázni a hrůzou před možností svatokrát-

dežného svatého přijímání. Říkali jim ustavičně, aby se dobře připravovaly na velký krok, který učiní, aby se vyzpovídaly ze všech svých hříchů od prvního do posledního, aby nic nezamlčely, že by se mohly dopustit hrozné svatokrádeže a přivolati na sebe můj strašný hněv. A tak je lekali a děsili po mnoho dní, jen aby nemyslely, že klesají do náruče toho, který je miluje, nýbrž k nohám toho, který je bude přísně souditi. O mé lásce jim mluvili tak málo, že v nich ani nemohla vzniknouti myšlenka, že je očekávám s láskou otcovskou a Božskou. Nemůže býti tak mnohá nevinná a krásná duše zmatena tímto strachem a uvěřiti, že se dopustila svatokrádeže při svém prvním přijímání, protože zamlčela ve zpovědi malou lež neb jiný nepatrný hřích, který vlivem takové přepjatosti považovala za smrtelný? Ach,

kdo miluje mne a děti, nejedná takto!

Před prvním svatým přijímáním je třeba vštípiti dětem především myšlenku na mou lásku. Některým velmi něžným duším škodí strach ze svatokrádeže více, než kdyby byly zapomněly nebo i dobrovolně zamlčely sto malých hříchů. Přived'te k prvnímu přijímání děti dříve, než poznají smrtelný hřích, a nebude ani třeba připomínati jim svatokrádež. A pak to bude opravdu nejkrásnější den jejich života a bude to den blaženosti pro mé Srdce.

* *

Nechte maličkých přijíti ke mně! Proč neposlouchají všichni tohoto mého rozkazu? Ubohé děti! Jsou vzdalovány od mého Srdce pod záminkou, že nemají ještě dosti vyvinutý rozum. A děti v Palestině, které jsem kdysi shromaž-

d'oval okolo sebe, které jsem laskal, hájil proti přísným apoštolům, poznávaly jasně, kdo jsem? A znají mne dobře oni přísní mravokárci, kteří ke mně nechtějí pustit děti až do dvanácti let?

Nechte maličkých přijíti ke mně, neboť nevinnost často vytuší, co zůstává zahaleno rozumu dospělých. Dítě svým pohledem proniká hlouběji do mého Srdce než učenci svým duchem. Mnozí chtějí oddálit první svaté přijímání dětí, domnívajíce se, že později se jistě lépe připraví; ale když je pak k němu připustí, jsou jejich srdce zneklidněna klíčovými vášněmi. Snad se naučily z katechismu o několik stránek více, ale znají už také lépe zkaženost lidské přirozenosti.

Nechte maličkých přijíti ke mně! Nikdo, ani otec, ani matka ať nepřekážejí knězi, když určuje, které děti jsou způsobilé při-

stoupiti ke svatému přijímání. Bud'te si vědomi, že jedině mým služebníkům přísluší rozhodovati, kdo může přijmouti svaté svátosti, a kdo proti jejich úsudku zdrží duši od svatého přijímání, zraňuje mé Srdce a uvádí v nebezpečí její nevinnost. Ach, kolik dětí blíží se k prvnímu sv. přijímání bez roucha křestní nevinnosti! Jak často byl jsem pro přepjaté požadavky některých vůdců vpuštěn do dětského srdce, až bylo zpustošeno Satanem. A to má býti úcta k svaté Eucharistii, kterou předstírají?

* * *

Velmi mne bolí, že nikdy neprosíš za obrácení hříšníků. Proč to? Pranic ti nezáleží na oněch zástupech nešťastníků, kteří se ženou v šíleném spěchu do záhuby? Nemyslíš, že jejich věčná spása by mohla záviseti také na tvých

modlitbách? Odlož tento druh duchovního sobectví, jež tě nutká mysliti jen na sebe, nanejvýš na tvé rodiče a přátele, které je třeba uvést zpět na dobrou cestu. Svatá láska nezná hranic, všichni jste bratří, protože já jsem Otec všech, a každému z vás musí záležet na spáse všech. Pamatuj ve svých modlitbách na zástupy hříšníků, kteří si zahrávají se svou věčnou spásou, ochotni zřici se jí pro hřích. Pomáhaje jim, pomáháš sobě.

Věz, že ti dávám své milosti v té míře, ve které se tvé srdce rozšiřuje tužbami svaté lásky: chceš-li mnoho, obdržíš mnoho, jestli málo, obdržíš málo. Nyní chápeš, proč tě nechávám tak dlouho toužit po jistých milostech nebo proč ti je odpírám: protože myslíš jen na sebe. Zkus to a modli se často za hříšníky, ale modli se z hloubi duše, jako by ses modlil za sebe, a

uvidíš, jak sladká ti bude modlitba a jak vláha, svolávaná na pole cizí, spadne tím hojněji na roli tvou.

* * *

Co všechno jsem učinil v nejsvětější Svátosti pro duše a jaké odměny se mně dostává od mnohých? Jejich srdce je tak nevděčné, že mně ani nepřijdou říci: „Díky!“ Je to málo, a přece ani na to nevzpomenou.

Vědí, že jsem zde pro ně, že se modlím ustavičně za ně, že jsem je navštívil ve svatém přijímání, uznávají, že jsem je zahrnul tisícerými milostmi . . . a přece mi nejsou vděční.

Těšilo by mne, kdyby každého večera, dříve než zavrou oči ke spánku, zalétli myšlenkami ke mně a připomenuli si, že všechno dobré přichází ze svatostánku. Přál bych si, aby mně vyslovili aspoň jednou své díky, kterých

neodpírají nikomu, kdo jim prokázal nějaké dobrodiní; příbuzný, přítel, sluha i cizinec je jim více než já. Nepoděkovati lidem přičí se pravidlům slušnosti, ale pro mne tato pravidla neplatí.

Některým duším nejsem Vykupitelem, Otcem, Přítelem, milujícím Ženichem — nýbrž pouze podporou, obhájcem, těшитelem a zejména pomocníkem v jejich potřebách. Dokud ode mne něco žádají, obléhají mé svatostánky, přijímají dokonce i svaté svátosti, ale jsou-li vyslyšeny, konec všemu: nemyslí na mne, dokud nová potřeba je nepřivede k mým nohám. Nepatříš k nim také ty? Zpytuj trochu své svědomí a řekni: Vyhledáváš mne z lásky nebo z potřeby?

* * *

Mé srdce se kloní k soucitu. Víš dobře, že jsem přišel na svět, abych

vzal na sebe břímě lidských bolestí, posvětil je svými ctnostmi a osladil je svou láskou. Proč tedy ke mně nepřicházíš, kdykoli tě tíží kříž nebo bodá trn? Jiné ke mně posíláš, když je něco bolí, a když trpíš sám, nepřijdeš. Ve svém zármutku uchyluješ se ke tvorům a hledáš útěchu v rozmluvě, četbě, v zábavě, na cestách, sníš o štěstí, jehož nikdy nemůžeš dosáhnouti, a ani ti nenapadne, že čekám ne-daleko ve svatostánku, ochoten dáti ti útěchu, které potřebuješ.

Přicházíš na mši svatou, k svatému přijímání nebo na návštěvu s bolem v srdci a nepovídáš mně o něm; proto odcházíš smuten, jak jsi přišel.

Myslíš, že se mně mohou svěřovat pouze veliké bolesti a že se můžeš dožadovati mé pomoci jen ve velmi naléhavých případech, malé bolesti že nezasluhují mé útrpnosti. Mýlíš se: setřítí třebaš

jen jedinou slzu je čin, hodný mé nekonečné dobroty.

Přicházej tedy se vší důvěrou, vypravuj mi o všech malých starostech denního života, o malých chorobách, zklamáních, nepatrných nepříjemnostech v rodině, domácích mrzutostech, o své únavě zkrátka o všech malých mráčkách, které ti zahalují pohled do nebe.

U mne získáš mnohem více, než když chodíš se svým smutkem po všech lidech, protože lidé tě milují jen velmi málo, jestli tě vůbec milují, avšak já tě miluji láskou nekonečnou. Tvorové, i kdyby chtěli, nemohou tě potěšiti, jak toužíš, avšak já jsem všemohoucí, nekonečný, nejen když tvořím světy, ale i když se skláním, abych vyňal trn z tvého ubohého srdce.

* * *

Musím si postěžovati na některé

duše, zbožné a na pohled jemného svědomí, ale zatím chorobně úzkostlivé.

Vyhýbají se mně pod záminkou, že nejsou hodny, že se nemohou odvážiti k svatému přijímání, že se musejí napřed vyzpovídat, protože se dopustily nějaké chyby, a mají sto jiných důvodů, jimiž matou sebe a trápí své zpovědníky. Jako bych byl ustanovil Eucharistii jen pro dokonalé a svaté.

Jejich zdánlivá jemnost svědomí není vlastně nic jiného než tvrdohlavost, není-li to osudný sklon, viděti smrtelný hřích v každé lži, netrpělivosti, kdejakém pokušení, v každém i nedobrovolném rozčilení. Tyto duše tak otročí svým nápadům, že není na světě autority, která by je osvobodila. Zpovědník rozmlouvá, napomíná, poroučí vše nadarmo, nechtějí dbáti jeho slov: námitky dnes překonané vrátí se zítra zas. Slíbí, že

poslechnou a půjdou ke svatému přijímání, ale za 24 hodin to začne znova. Řídí se pouze svým vlastním úsudkem a svými nesprávnými názory, které vznikly z přepjatosti, mají utkvělou představu, že jich zpovědník nechápe, že jsou povinny opakovati všechny dosavadní zpovědi a tisíc jiných vrtochů, na nichž lpí s nepřekonatelnou tvrdošíjností . . .

Vidí okolo sebe mnoho duší, které pokračují v dokonalosti, ačkoliv se na nich ukazují tytéž chyby; vidí je často přijímati, ale to je nepřesvědčí. Tvrdí, že se musí zpovídati ze všech hříchů všedních, a jestliže je zpovědník nechce vyslechnouti nebo nemá času uzavrou si samy cestu ke stolu Páně.

Neustále opakují, že nejsou klidny, a nechtějí věřit, že k dosažení klidu je jim třeba dát se přesvědčit, že jsou duchovně slepé a jako

slepé že se musejí slepě podrobit vedení svého vůdce. Ale tu vždy ztroskotá jejich malá pokora. Chtějí prosadit své vlastní názory a nepodrobí se nikomu, ani tomu, kdo k nim mluví ve jménu mém. A při tom všem se domnívají, že mají jemné svědomí. To je divná jemnost!

Vždycky mně bude milejší duše, která se vrhá se svými chybami a poklesky do náruče mého milosrdenství, než ta, která se mně vyhýbá, protože má na svědomí nějaký všední hřích.

* * *

Ve Svátosti lásky se na mne přímo sype rouhání a potupa, které zraňují mé srdce a připomínají mně kalich getsemanský.

Proč se mi za takové velké urážky dostává tak malé náhrady? Co by to stálo milující duše, kdyby mne občas potěšily nějakou něžností? Na kolik urážek by mi dal

zapomenout jediný důkaz lásky!
A přece mnohé duše, které denně
živím svým Tělem, slyší-li rouhá-
ní, nemyslí na to, aby mně daly
náhradu krátkou modlitbou. Vidí,
jak se denně množí nepravosti, a
nesnaží se podati za ně nějaký
úkon ctnosti; vidí tolik odpadů a
nepřivinou se vroucněji k mému
svatostánku...

Nežádám velikých věcí, stačí
mně malé:

mše svatá jako náhrada za tak
mnohé vlažné křesťany, kteří mši
svatou zanedbávají nebo jsou jí
přítomni jen roztržitě;

svaté přijímání na usmíření za
ty, kteří mne přijímají svatokrá-
dežně nebo si ukládají dobrovolný
eucharistický půst, domnívajíce se,
že stačí přijímati jednou za rok
o velikonocích;

návštěva za ty, kteří mne nechá-
vají o samotě; mluví, jako by pla-
nuli láskou ke mně, a přece nena-

leznou ani chvíle, aby ke mně přišli a mne aspoň pozdravili.

Prolil jsem tolik slz, vytrpěl tolik bolestí, snesl tolik ran a umřel na dřevě Kříže, chtěje napraviti množství zločinů lidských . . . Však nacházím sotva několik duší, které se pokoušejí zadržeti příval lidského nevděku, valícího se na mne.

Nemám vyčítati?

* * *

Usiluji o svatost duší a lidé usilovně ničí mé dílo. Snad jsi již plakal nad touto spouští, ale neplakal jsi sám nad sebou.

Není nešťastný jen ten, kdo padl do bahna, nýbrž i ten, kdo se vlastní vinou nedovede povznést ke hvězdám. Rozumíš mně?

Co vše jsem učinil, abych tě přivedl na cestu dokonalosti a k vrcholu svatosti! Zkoumej svůj minulý život a uvidíš dlouhou řadu milostí, které by byly postačily

učiniti z tebe serafa lásky eucharistické nebo aspoň vzor dokonalosti. A zatím, co jsi?

Chtěl jsem z tebe učiniti dražkou do své koruny, a zatím je třeba velké shovívavosti, abych tě strpěl jako podnož svých nohou. Nejsi mým nepřítelem, ale jak jsi daleko od mého přátelství, o němž jsi kdysi snil.

Ach, nebyl bys takový, kdybys mně byl vždy naslouchal, kdykoli jsem mluvil k tvému srdci, kdykoli zaznělo mé tajemné volání ve tvé duši, když jsem tě káral, abych tě polepšil. K čemu bych tě byl mohl nyní použít, kdybys byl spolupracoval s mou milostí! A zatím jsem byl nucen odložit tě jako nástroj neužitečný a ponechat tě na cestě všední, na níž se taktak zachráníš před věčnou záhubou. Jak krásné, jak velké bylo tvé prvotní poslání!

Kdyby tě to aspoň přimělo k lí-

tosti nad dosavadní vlažností a kdyby ses udržoval ve stálé pokoře přede mnou a před lidmi!

* * *

Víš, proč mne tak málo miluješ? Protože nevěříš, že já miluji tebe. Hle, toť hlavní pramen tvé chladnosti, nestálosti, malomyslnosti a všech tvých chyb. Víš přece, co vše jsem učinil z lásky k tobě... proč na to zapomínáš? Víš, že jsem Bohem veškeré lásky... proč na to nemyslíš? Víš, že jsem v Eucharistii jedině z lásky k tobě... proč tomu nevěříš? Má láska se nespokojí pouze věrou rozumu, ale žádá také víru srdce. Nestačí jen o lásce mluvit, musíš láskou žít a mně ji dávat. Nestačí věřit v existenci slunce, ale třeba se radovati z jeho světla a tepla; nic by ti neprospělo vědět, že září na obloze, kdybys zůstal dobrovolně pohřben ve tmě a chladu.

Miluji tě, a ty ke mně přicházíš

se strachem nebo aspoň z polovice přesvědčen, že se o tebe velmi málo zajímám. Myslíš, že vyžaduji klanění, poslušnost a jiné pocty, kterými je tvor povinen svému Bohu, a nemyslíš na to, že mé srdce si žádá především lásky. Co mně prospěje tvé kadidlo a jakákoliv oběť, nemáš-li ohně, který by ji zapálil? Pamatuj si, že mne nikdy nebudeš milovati, dokud neuvěříš, že já tě miluji. Ach, jak je bolestno milovati a viděti, že se v naši lásku nevěří! Tímto utrpením zraňuješ mé srdce a já jsem nucen za trest zadržet proud svých milostí a ponechat ti ve tvé duchovní bídě.

Vzmuž se tedy! Věř, že tě miluji, a potom všechny věci nabudou pro tebe zvláštní krásy, všechny ctnosti stanou se ti líbeznými a snadnými, všechny oběti lehkými; neboť nikdy nejsme tak svatí, jako když milujeme, a nikdy nemi-

lujeme tak vroucně, jako když jsme přesvědčeni, že jsme milováni.

* * *

Myslíš, že tvá návštěva je dobrá, když přijdeš sem a prosíš o milost a útěchu. Nikoli, nestačí útěchu žádati, je třeba také ji dávat.

Eucharistie je památka mého utrpení, ale má ti také připomínati bolest, kterou mně dosud působí hříšníci. Židé s Kalvarie zmizeli, ale katané okolo svatostánku žijí ustavičně. Neslyšíš proklínání a rouhání mých nepřátel? Nevíš, jak zuřivě útočí na mne, na mou církev, na mé služebníky a na duše, které mne stály Krev? Myslíš, že toto nové utrpení je méně nespravedlivé a bezbožné než první? Chci si postěžovati někomu, kdo mně rozumí, kdo mne miluje a kdo je ochoten vzíti na se část mých bolestí. Chápeš svou povinnost?

Proč mne neprosíš někdy, abych ti udělil jednu krůpěj ze svého kalicha, jediný trn ze své koruny, aspoň jedinou z mých ran? Ach, nejsi dosti velkodušný ke mně! Je-li ti něčeho třeba, vzpomeneš si, že jsem bohatý a mocný, ale když tato potřeba pominula, nevzpomeneš si, že jsem trpící a ukřižovaný.

Ach, kdybys věděl, jak mne mnohé duše, které se zároveň s tebou klanějí, vroucně prosí, abych jim dal podíl na svém utrpení. Mají své bolesti, ale nemyslí na ně, trápí je pouze bolesti mé a chtěly by je všechny vzít na sebe. Jak mne těší tato velkodušná tužba, tato horoucí modlitba!

Neumíš se modliti podobně? Což nemůžeš ve velkém množství mých bolestí nalézt ani jednu, která by dojala tvé srdce?

OBSAH

Ježíš a čas	5
Ježíš mlčí	13
Ejhle, Beránek Boží	20
Lék . . .	25
U Ježíše .	31
Přijal jsem Ho	37
Na rozpacích .	43
Mše svatá v ráji .	62
Když myslíš na hroby	68
Ježíši-Králi! <i>Před sv. přijímáním</i>	75
Ježíši-Králi! <i>Po sv. přijímání</i>	82
Kalich . . .	90
Pohled Ježíšův	98
Není jako lidé . . .	105
Za Láskou. <i>Mešní</i>	112
Za Láskou. <i>K sv. přijímání</i>	121
Krev Ježíšova. <i>Ke mši svaté</i> .	130
Krev Ježíšova. <i>Před sv. přijímáním</i> .	138
Výčitky Ježíšovy	145

EUCCHARISTICKÉ
JISKRY

Přeložily

a vydaly sestry dominikánky
v Olomouci-Řepčíně

Vytiskly

Lidové závody tiskařské
a nakladatelské, spol. s r. o.
v Olomouci